

POSTÁS DOLGOZÓ

A POSTÁSOK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

ELŐRE NÉZZÜNK!

ÍRTA: HORN DEZSŐ

Emlékezéssel kezdem. 20 éve, 1945. április 4-én a hős szovjet hadsereg az utolsó fasizta csapatokat is kiverte hazánk területéről. Nem sokkal ezután saját otthonában zúta szét azt a Németországot, amelyik egy emberöltő alatt az emberiség történelmének két legborzalmasabb háborúját zúdította az emberiségre.

Mi volt itt 20 évvel ezelőtt? Iszonyatos pusztulás. Romba dőlt ország, háború által pusztított, elcsigázott, kétségbeesett nép, inség és nyomorúság. Nemzeti vagyunk 40 százaléka — ma ez 5 évi beruházásnak megfelelő érték — megsemmisült.

Több százezer magyar élet, minden magyar dolgozó 4—5 esztendei munkájának eredménye pusztult el abban az esztelen háborúban, amelybe a régi rend urai népünket belehajszolták.

Ránk várt a romok helyreállítása, de nemcsak ez! Hitet kellett önteni az emberekbe, új társadalmat kellett építeni. A régi rendszer évszázados elmaradottságát kellett felszámolni, az elnyomott, megalázott dolgozókat nyakáról az ingyenélők, a grófok, a bárók, a bankárok, a tőkések, az „igazi magyar urak” siserehadát kellett mindörökre elűzni.

1848 és 1919 magasztos eszméinek is végrehajtói lettünk, éreztük a történelmi pillanat nagyságát és felelősségét. Munkások, dolgozó népünk hősiess munkával, lelkesen látott hozzá saját sorsának, szebb jövőjének formálásához.

Húszunkba vágónak éreztük Ady szavait:

„Mert a világ siet, s most kerül dűlőre: Erdemesek vagyunk életre, s jövőre? Bűdös úr-szag, pénz-szag, sehol így nem kábit, Minden változásért újért kiált itt...”

S a változás megtörtént, az új megszületett az elmúlt 20 év alatt. Magyarország visszavonhatatlanul a szocializmus útjára lépett.

Hazánkban munkáshatalom van! Ez biztosítja minden dolgozó érdekének érvényesülését. A föld a paraszté, a gyárak, a termelőeszközök a nép kezében vannak, a kultúra és a művelődés már nem a kiváltságos osztályok privilégiuma. Az alkotó munka minden eredménye, új társadalmunk minden öröme, de gondja és baja is a dolgozóké, egész népünké lett.

Az új, szocialista társadalom nemcsak az alapvető igazságtalanságokat szüntette meg, hanem az anyagi, politikai, kulturális és szociális fejlődés terén is bizonyítja magasabbrendűségét. Nem szükséges itt ezt minden területen számokkal kimutatni. Talán elég, ha gazdasági téren a legátfogóbbra, a nemzeti jövedelem alakulására utalok, amely a felszabadulás előtti évek növekedési üteménél több mint háromszor nagyobb.

Az elmúlt 20 esztendő eredményeire, amelyek dolgozó népünk — köztük a postás dolgozók — öntudatos munkája nyomán jöttek létre, büszkének le-

hetünk. Az eredmények nem könnyen születtek. A 20 év arra is megtanított bennünket, hogy a szocializmus építése nem olyan egyszerű, sima és zökkenőtől mentes, mint ahogy azt korábban elképzeltük. Etes osztályharc, a szocialista építés oly sok buktatója, egy tragikus ellenforradalmi kísérlet, amelyet csak barátaink segítségével tudtunk leverni, ez mind-mind hozzá tartozik az elmúlt 20 év alatt lezajlott, viszonylag békésnek nevezett forradalmi átalakuláshoz. Nyugodtan elmondhatjuk, hogy az elmúlt 100 évben nem történt annyi maradandó történelmi, forradalmi tett ebben az országban, mint az elmúlt 20 esztendőben. Nagy történelmi átalakulás korszakában élünk, s hazánk a történelem során először került a haladás élvonalába. Az idősebb korosztály, amely túlélt a kapitalizmus, a világháború (vagy háborúk) minden borzalmát, ma is töretlen hittel — bár néha kis- sértetlenül állva az új jelenségek előtt — harcol és dolgozik.

Vállán viseli még ma is a régi és az új világ sok-sok gondját, baját. Akik a felszabadulás idején léptek felnőtt sorba, már csak gyermekkori emlékként gondolnak a régre, a múltra. Soruk, életük összeforrt a szocializmus építésével. Tudják, hogy jó úton járunk, hogy eredményeink nem az égből pottyantak, és most már azt is, hogy a 20 év során szerzett tapasztalatokat hasznosítani kell. Felnőtt egy új korosztály, a mi 20 éveseink. Számukra a régi rendszer, a múlt már csak történelem. Eredményeinket, vívmányainkat, amelyekre mi még egy-egy jubileumon csodálattal nézünk, természetesnek tartják. Ok már csak előre kívánnak tekinteni. Nem húzza sárba őket a nyomorúság, fia-

talos lelkesedésüket nem hűtik le osztályuk korlátai, nem találkoznak a régi rend általunk jól ismert nyílt és rafináltan burkolt „nevelő eszközeivel”. Nemcsak azért várnak többet az új, szocialista társadalomtól, mert fiatalok, mert megélhetési gondjaik nincsenek, hanem azért is, mert az új társadalmat mi is egy kissé ideálizáltuk. Elhittük és elhitettük azt, amit szeretnünk volna, azt, hogy a szocialista társadalom alapjainak megteremtése után majd minden úgy megy, mint a karikacsapás. Ma már világos, hogy új, szocialista társadalmi rendszert nem lehet 20 év alatt zökkenőmentesen felépíteni. Világos, hogy az építés mai és későbbi évei nem lesznek gondoktól, új problémáktól mentesek. És ezen nincs semmi csodálkozni való! Marx, Engels, Lenin és nagy kortársaik világos választ adtak arra, hogyan kell a kapitalizmust megdönteni, s helyette az új, magasabb rendű társadalom alapjait lerakni. De a szocialista építés mai feladatainak megoldásához nem adhattak „receptet”. Ezekre a választ nekünk kell megkeresnünk, és problémáinkat a tudományra és az élet mai tapasztalataira támaszkodva megoldanunk.

Egészen természetes, hogy a szocialista terpgazdálkodás továbbfejlesztését állandóan napirenden tartjuk. Ha az ipar, a mezőgazdaság korszerűsítése, a minőség, a gazdaságosság fokozása megkívánja, módosítjuk az eddigi kialakult, de ma már nem elég hatékony módszereket, formákat. Felülvizsgáljuk egész gazdasági mechanizmusunkat és az alapelveket megtartva, változtatunk ott és akkor, amikor azt szükségesnek látjuk. A jövőben az anyagi érdekelttség elvét, benne a felelősséget egyéni és vállalati szinten jobban érvényesítjük. A munkaerővel való gazdálkodást következetesen érvényesítjük. A munka-

erőt oda irányítjuk, ahol a legnagyobb szükség van rá, és azt is határozottabban megmondjuk, hogy nem lehet mindenből technikus, mérnök, orvos vagy női fodrász Budapesten.

Értésükre kell adni azoknak, akiket illet, hogy becsületesen és fegyelmezetten kell dolgozni mindenkinek ebben az országban. A munka minden társadalom létének alapja, különösen az a szocialista társadalomban, ahol nincsenek kiváltságos osztályok.

Vannak olyanok — különösen az értelmiségi körökben —, akik pesszimisták, kiábrándultak a nehézségek láttán, akik csalódottak, mert nem csinálunk szenzációt abból, ami természetes velejárója egy új társadalom építésének. Új életünk igaz képviselői 20 év alatt megtanulták, hogy a szenzációszámbe menő fordulatoknál sokkal többet ér a józan, megfontolt intézkedés. Nem elég a problémákat meglátni, azokat meg is kell oldani, és ebből a nehezebbjéből is részt kell venniük a jól látóknak. Azok viszik előre népünk ügyét, akik kutatnak az új, a jobb megoldások után, akik vállalják az újjal járó nehézségeket, akik korszerűsítik a termelést, akik átszervezik a munkaadókat, akik rendet és fegyelmet tartanak, akik tudják, hogy nehézségeink feltérásának joga és leküzdésük kötelessége nem választható el egymástól. Nincs olyan társadalmi rendszer, amelynek ne lennének gondjai. A több száz éves klasszikus kapitalista társadalmak, gazdag kapitalista országok, amelyek saját dolgozóik kizsákmányolása mellett más népek munkájának eredményét még ma is lefőlőzik, nehézségekkel küzdenek. Szabad-e hát csodákat várni a fiatal szocialista országtól, amelyek új utakat törnek, amelyek oly mélyről indultak? Az alapvető változások népünk, országunk életében megtörténtek. Ezekre a világ sok százmillió dolgozója csodálattal, elismeréssel tekint. Csodák már nincsenek, de rajtunk múlik, hogy okos, józan vezetéssel, odaadó, becsületes munkával megteremtjük további felemelkedésünk alapját.

Békére, kitartó, áldozatos munkára van szükség a ma csodálatos, de holnap már természetes eredmények eléréséhez. Ezek az eredmények nem maradnak el, ha éberen vigyázunk a szocialista tábor egységére, ha hátek maradunk felszabadítónkhoz, a szovjet néphez, mely az elmúlt 20 évben két ízben hullatta vérért, előbb szabadságunkért, majd szocialista hazánk vívmányainak megőrzéséért.

A nemzetközi élet sem mentes a problémáktól, a nehézségektől. Sajnos, káros viták vannak a nemzetközi munkásmozgalmon belül is, ami gyengíti erőnket az imperialisták elleni harcban. Mégsem vagyunk pesszimisták, mert a világ általános fejlődése a szocializmus erőinek kézzel fogható növekedését mutatja. A viták nem vonják el figyelmünket hazánk építésének feladataitól. Ezért nézünk bizalommal előre, mi tudjuk, mit akarunk, miért harcolunk!

3. SZABÓ LÁSZLÓ

MEMENTO

Emlékszel még? Roncsolt test volt az ország és ereiből patakzott a vér — s az ember, aki mindig fényre vágyik, rostokolt pincék mécseseinél.

Aztán — vaksin pislogva — még sokáig hitetlen nézte a kigyúlt Napot s csak akkor döbbsent rá, hogy végre vége, mikor először — levelet kapott...

És látta, vissza miként tér az élet: új oszlopok közt új huzal feszül, s üzenet száguld bennük: „Összetartunk, ki békét áhít, nincs az egyedül!”

Gonddal bevarrt ereken újra vér fut — egy béna ország lábra kelt, s halad sohsem-volt távlatok felé, az immár célul kiszemelt csillagok alatt.

KÉT ÉVTIZEDE SZAKSZERVEZETI AKTIVÁK

20 év az emberiség történetében rövidnek tűnik, egy ember életében már kevésbé. Viszont egy társadalmi rendszer fennmaradásának 20 éve, már igen nagy dolog, főleg akkor, ha az adott rendszer többet, jobbat és szebbet tud nyújtani népének, mint az összes előző rendszerek. A mi társadalmi rendszerünk 20 évvel ezelőtt született meg, s napról napra, évről évre erősödött, tevékenykedett, olyan erős, hatalmas javát nőtt, amelyet ma már a legnagyobb vihar sem tud kitépni. 1945-ben a Magyar Kommunista Párt, a szakszervezetek, az ifjúsági szervezetek mozgósították tagjaikat az újjáépítésre, később pedig az egyre növekvő feladatok végrehajtására. S a feladatok ma is nőnek. Most azokról a szakszervezeti aktívákról emlékezünk meg, néhányról a sok közül, akik 20 év óta megszakítás nélkül dolgoznak a társadalomért, az emberekért, a közös ügyért, nem valamiféle külön elismerésért, hanem meggyőződésből.

KÓCZIÁN ANDRÁS

— 20 évvel ezelőtt szinte minden romokban hevert. Egyike vagyok azoknak a sokaknak, akik az újjáépítésben való részvételükkel egyúttal szemtanúi is voltak egy kor-szak megszületésének. Romeltakarítás közben, néhány lelkes, régi szervezett dolgozóval megalakítottuk a Postások Szakszervezetét. Ott voltam, amikor a Nemzeti Bizottság és

a Szakmaközi Bizottság megalakult — emlékezik Kóczyán elvtárs a régi időkre. Régi, pedig mintha ma történt volna. Megválasztották a közéleti képviselőtestületbe. Ugy emlékszik az első szabad május 1-re, mint élete legnagyobb és egyben legszebb ünnepére. Borús emlékek tűnik a közéleti nehézségek leküzdése, a reakciós mesterkedések elleni harc, mert harc volt a javából. Elküldték Dorogra, Esztergomba, Rákospalotára, Gödöllőre szervezni a szakszervezeti mozgalmat. Megdicsérték! S jöttek az újfajta, az élüzem cím elnyerésével kap-

csolatos ünnepek, majd 1948-ban a SZOT vándorzászlójának átvétele. Ott díszlik a hivatalvezető irodájának falán a 11 oklevél, az élüzem címeiről. 10 éve tagja a Postások Szakszervezete központi vezetőségének. A nagyfokú elfoglaltság mellett elvégezte a Postaügyi Technikumot. Mi adott erőt Kóczyán Andrásnak a sok feladattal elvégzéséhez?

— Hittem a dolgozó ember alkotó erejében, bíztam a párt célravezető, helyes politikájában, bíztam a szocializmusban.

FLÓRIÁN ISTVÁNNÉ

Nem lett mindjárt szakszervezeti aktíva. 45-ben belépett a szakszervezetbe. Egy évig tanult, s ezután az új kultúra, a szocialista kultúra harcosává lett. Ott volt, amikor 19 évvel ezelőtt a Postások Szakszervezete központi és a Bp. 72-es postahivatal kultúrcsoportja megalakult. Szerepeket vállalt, szavalt, mint bábjátékos szórakoztatta a gyerekeket. Télen-nyáron a legnehezebb körülmények között — az akkori falujárókat — járta a falvakat, tanyákat, elvitte a szocialista kultúra egy kicsiny részét az emberekhez. 1954—1960-ig a szakszervezeti bizottság beteglátogatási felelőse. Ahol megjelent, ott a beteg dolgozók érezték, hogy gondolt rájuk a hivatal vezetősége, kollektívája, még akkor is, amikor betegségük ágyhoz köti őket.

Jelenleg az szb üdülési felelőse. Gazdag mozgalmi tapasztalatát révén jól tudja hasznosítani ezt a munkát is a politikai nevelőmunkában. Dolgozóitársainak szinte teljes bizalmát élvezi.

NÉMETH JÓZSEF

1945-ben már tagja a Postások Szakszervezetének. Dolgozni akar, tanul, s 1946-ban már propagandista. 1949-ben megválasztják kultúrfelelősné. 1950-ben Pestszentlőrincen szb-titkár, később a bala-földvár údúli kultúrosa. 1951 júniusában a debreceni területi bizottsághoz kerül, mint a területi bizottság elnöke. Nem volt nagy kedve vidékre menni, de ma már nem bánja. Jelenleg a Debreceni Postaigazgatóság személynéi osztályának előadója, mint mondja: A szakszervezeti mozgalmában szerzett tapasztalatait, a módszereket nagyon jól tudja hasznosítani munkatársaitól.

A közelmúltban lezajlott szakszervezeti vezetőségválasztó taggyűlések előkészítésében sokat segített a megyebizottságnak. Onzetlenül és fáradhatatlanul nyújtott segítséget ahhoz, hogy a szakszervezeti demokrácia mindenütt a legteljesebb mértékben érvényesüljön.

SÁNDOR JÓZSEF

A közelmúltban zajlott le a szakszervezeti választás a Nyíregyházi Postaműszaki Fenntartási Üzemnél. Ott is megválasztották. Mégpedig egyhangúlag. Ennek ellenére nem vállalta a megválasztás megbízatását. Hivatkozott rossz egészségi állapotára. A taggyűlés bizony nem szívesen adta hozzájárulását a felmentéshez, hiszen évekig 6 volt közmegegyezésre a szakszervezeti bizottság titkára.

20 év óta szakszervezeti aktíva. Sok idő ez. Sándor elvtárs nagyon sokszor elmondta már a fiataloknak, milyen volt az élet régen a postánál. Ugyanis 1941 óta dolgozik a Magyar Postánál. Jó tanítómester lett belőle, s most az egyszer a tanítómester kapott bizonyítványt: a taggyűlés szavazta meg neki a „Kiváló dolgozó” jelvényt. Néhány évvel ezelőtt derekas munkájáért miniszteri elismerésben is részesült.

A taggyűlés után, szinte mindenki gratulálva szorongatta Sándor József kezét.

KOVÁCS ISTVÁN

1945: Baján közreműködik a Postás Szakszervezet megszervezésében. 1948: a dolgozók bizalmából az alapszerv titkára, s ez marad 1962-ig. Így foglalkozhat az összes szakszervezeti munkásságát, amelyet ma mint propagandista juttat érvényre. Ha megkérdéznék tőle, szeretnységből ő is csak ennyit mondana, nem történt semmi különös, csak azt tette, amit érzett, amit vállalt — önkéntesen.

Két évtized alatt sok minden történt, s a következők történet akár anekdotának is beillene.

Nyáron a bajai postások is szeretnek a Duna vízében strandolni. De évekig nem tudtak egy öltözőhelyiséget összehozni. Szívesen vállalták volna a társadalmi munkát, de pénz mégis kellett volna. Ügyes diplomáciával meghívták a főtitkárt egy nagyon meleg, nyári napon postástalálkozóra. El is jött. S hogyhogy nem, mindenkinek fürödni szottyant

na a társadalmi munkát, de pénz mégis kellett volna. Ügyes diplomáciával meghívták a főtitkárt egy nagyon meleg, nyári napon postástalálkozóra. El is jött. S hogyhogy nem, mindenkinek fürödni szottyant

kedve. Igen ám, de nem volt, hova tenni a ruhát... Egyből val ma egy 100 000 forintot érő öltözőépület áll rendelkezésre. Kegyes huncutságnak számítható ez a manőverezés, annál is inkább, mert a bajai postások évek óta húzódozó problémájának végére pont került.

— Ha újra kezdeném, újra postás lennék, és szakszervezeti aktíva, mert nincs nagyobb öröm, mint a közönséget dolgozni, s kivívni elismerésüket — mondja Kovács szaktárs búcsúzóul, s e néhány szóban minden benne van.

CSONTI SZABÓ LÁSZLÓNÉ

Korát meghazudtoló, fiatalos lelkesedéssel dolgozik még ma is a szakszervezeti mozgalom javára Csonth Szabó Lászlóné, a hódmezővásárhelyi járási csoport titkára. 1945-ben ő is ott van, azok között, akik tagjai a szervezett dolgozók nagy családjának. 1946 június első napján még a hódmezővásárhelyi helyi csoport megalakításán fáradozik. Bizony, ha arra gondolunk, hogy ennek a csoportnak 7 évig volt a vezetője, és a kishivatalok dolgozóinak mennyi ügyes-bajos problémáját kellett orvosolnia,

csak elismeréssel adózhatunk. Nevelte a fiatalokat, de az idősebbeket is. A helyi csoport tagjai ott voltak az első köztársasági ünnepségeken, akik részt vettek a kialakuló szocialista munka-

versenyben, tegyük hozzá; sok eredménnyel.

Csonth Szabó Lászlóné ez év áprilisában nyugdíjba megy. A hivatalból, a munkától ugyan búcsúzik, de nem a szakszervezeti mozgalomtól. A nyugdíjas csoport Hódmezővásárhelyen számít az ő lelkes munkásságára. Mi is számítunk rá.

K. KOVÁCS MÁTÉ

Szerénysége sok-sok küzdelmes évet rejt magában. Amikor 1942 májusában beke-reült a postához, már magával hozta a szervezeti munkások légtörét, szellemét. Előzőleg ugyanis, mint bányári szervezett munkás vett részt az osztályharcban. 1936-ban 1 hónapos bérkövetelő sztrájk Kecskeméten, később egyéb megmozdulások a munkásjogokért. Erthető, hogy 1945-ben ott van, amikor megalakítják a Postások Szakszervezetének helyi szervezetét. Most már szabadon hasznosítja tapasztalatait. Bizalmat szavaznak neki 45-Len, 47-ben és később is. Volt szb-titkár, elnök, de bizalmi is. Az első tanácsválaszt-

tások idején az Orosházi Városi Tanács tagjává választják. Jelenleg a megyebizottság tagja és Orosháza 1. postahivatal szakszervezeti bizottságának termelési és bérfelelőse. A hivatalnál, mint mozgáspostaróvatoló dolgozik.

Boldog, nagyon boldog ember. Szeretik őt dolgozóitársai, no és három gyermek édesapja. Az ő jövőjüket látja...

KÓCSIS LAJOS

Azok közé tartozik, akiket már 1945-ben a dolgozók bizalmából szakszervezeti vezetőnek választottak meg. Akkoriban alakult meg a Postások Szakszervezete miskolci csoportja. Később a Miskolc 1. postahivatal szb-titkára. Majd a megyebizottság munkatársa lesz. Mint sok más munkásembernek, neki sem volt lehetősége a múltban a középsikola elvégzésére. A 20 év története beletartozik, hogy közben leérettségizett, 1965-ben pedig letette a felsőfokú postaügyi szakvizsgát. Ha valakire, úgy rá is áll a jelző: tanult, hogy taníthasson. Példája követésre méltó.

BÍRÓ IMRÉNÉ

1948-ban a szakszervezeti bizottságba választják, 2 évig,

mint nőfelelős végezte kifogástalanul a rábízott feladatot. 1950-ben a Posta Központi Javítóüzem szakszervezeti bizottságának gazdasági felelőse és a TT-albizottság tagja. Nagyrészt az ő érdeme, hogy a Javítóüzem szakszervezeti bizalmi nem csupán a tagdíjbeszedéssel törődnek. A bizalmiaknak köszönhető, hogy javultak a munkakörülmények. Ha valahol hiba van, ott

azonnal szóvá teszik, s a vezető azonnal intézkedik. Ha a sok mindennapi feladat mellett csupán ezt vesszük figyelembe: minden dicséret megilleti.

GALAMBOS GÉZA

A szombathelyi postás kultúrcsoport 1945-ben alakult meg. Ott volt közöttük Galambos Géza is. Évek múlva a fővárosban országos kulturális verseny zajlott le, s a szombathelyiek a „Legjobb vidéki színjátszó csoport” címet nyerték el. Feltűntek a megye falvaiban, a tanyavilágban, s szórakoztatva tanították a lakosságot. A kultúrfelelős Galambos Géza később a Postás Kultúrthoz igazgatója. Hosszú ideig volt könyvtáros is. Ez volt a legkedvesebb munkája. Erről így szól: „Szép megbízatás az, hogy könyvet adjunk a dolgozó kezébe, mégpedig olyanokat, amelyekből tanul, következtet, gondolkodik.”

Ma a szakszervezet Vas megyei bizottságának munkásvédelmi felügyelője. Ezen a területen is a közönséget végzett lelkes munka jellemzi őt. És még valamit. 1956 októberében tudta, hogy hol a helye. Szombathelyen szinte elsőnek vette kezébe a párt központi napilapját és terjesztette. Tekintélye van az egész megyében, s ezt elsősorban munkájával szerezte meg.

Sokakról írhatnánk még hasonlóan, elismerően, a szakszervezeti mozgalom harcosairól, azokról, akik mindennap társadalmi munkában végzik különböző önként vállalt feladataikat. Köszöntünk minden szakszervezeti aktívát. Erőt, egészséget, sok sikert! Összeállította: Szerkesztési és Káderosztály. Szerkesztette: Bérces György. Portrékat rajzolta: Bakallár József.

MUNKASZERVEZÉSI ŐRJÁRAT

Kevesebb érintéssel

A Posta Kísérleti Intézet Forgalmi Kutató osztagja az 1963-as felmérések szerint megállapította: — országos átlagban — a feladott levélküldemények 48 százaléka saját megyében marad, 13 százaléka Budapestre, 3 százaléka külföldre, 12 százaléka közvetlenül a szomszédos megyékbe szől, míg 24 százaléka a Duna által felezett két országrész — postai nyelven Budapest, innső és túlsó — között bonyolódik.

A kialakult új helyzet a korábbiól eltérő irányítási rendszer kidolgozását és bevezetését tette szükségessé. Az irányítási szolgáltatás a részletesebb feldolgozásra az elmúlt év közepén adott ki a vezérigazgatóság utasítást. Ennek lényege, hogy a küldemény ismételt kézbevitelét a legszükségesebb mértékre csökkentik, a hivatalokon belül minél több levelet egyszeri kézbevitellel lehessen beosztani.

A vezérigazgatóság rendelkezését a hivatalok vezetői és az érintett dolgozók megértéssel fogadták. Néhányan azonban nem örültek túlságosan neki. Emberi oldaláról nézve teljesen érthető ez. A régi, megszokott, beidéződött módszerektől nem mindenkinek könnyű megszabadulni: ráadásul a rendelkezés megjelenését követő időkben még nem mindenütt voltak meg a techni-

kai, tárgyi feltételek. Több helyen hiányzott a megfelelő mennyiségű beosztószekrény, s szaporításuk csak szeptember hónapban fejeződött be.

Az új irányítási rendszer értékelése még túl korai. Jó néhány kedvező tapasztalat, azonban már van. Mintegy 10—12 százalékkal csökkent a Budapest 72. hivatal átmennő vegyes anyagának mennyisége a korábbihoz képest. A mozgáspostások — akiket az előző feldolgozási rendszer a leghatározottabban sújtott — ugyancsak észlelnék már némi változást. Az országos levél-számlálás adataiból szintén arra lehet következtetni, hogy nőtt a levélfeldolgozás termelékenységse. 1963 októberében az ország 13 nagyobb (11 vonalvizsgára kötelezett) hivatalában napi átlagban 180 000 levelet dolgoznak fel. Ebből az első ütemben beosztottak 97 ezret. Az 1964-es levél-számláláskor a naponta feldolgozott 198 000 levélből 113 000-rel „végeztek” egyszeri kézbevitellel.

A kezdeti eredmények bizonyára javulnak a továbbiakban, hiszen az emberek átképzésére, ismereteik bővítésére ezután kerül sor. Az új irányítási szolgáltatás kifogástalan működésének, a termelékenyebb módszerek alkalmazásának ugyanis alapfeltéte-

le, a szolgálat ellátásához szükséges irányítási ismeretek megszerzése.

A Posta Kísérleti Intézet a levéláramlás felmérése és ellenőrzése, valamint az irányító hivatalok munkájának tanulmányozása alapján megállapította: a jelenlegi irányítási szakképzés nem felel meg a gyakorlati élet követelményeinek, az elsajátítandó ismeretek mennyisége, a tanulási módszer és a vizsgák lebonyolítása szempontjából. Eppen ezért a vizsgarendszert és a tematikát egyaránt módosították. A rövidesen életbe lépő rendelkezés decentralizálja a vonalvizsgát. Ez alapvető változást jelent, mivel korábban a Bp. 72. hivatalban jártak — kissé egyoldalú tananyagból — vizsgázni az érintettek. Új követelmény: a dolgozók olyan mértékben sajátítsák el a különleges ismereteket, amennyiben saját postahivataluk forgalma, jellege, fekvése, a küldemények menetrendszere továbbítja azt szükségessé teszi. A 11 vonalvizsgára kötelezett hivatalnál továbbra is ismerni kell az ország egész területét.

Módosul a kívánalom a hét és a három vonalvizsgára kötelezett hivataloknál. Itt alapvető hiba volt, hogy számos olyan, túlküldetéses kisforgalmú postahely fekvését, irányítását kellett teljes részletességgel elsajátítaniuk, amire gyakorlatilag egyáltalán, vagy nagyon ritkán volt szükségük. Ugyanakkor nem ismerték az ország egész területét.

A 3 vonalvizsgára kötelezett hivatalok például a Budapesttől távollevő „Bp. 72”, illetőleg a mozgáspostához történő indításnál „túlsó” felirattal kötegetek telek továbbítani. A jelenlegi ismeretek alapján

azonban nem tudják elbírálni, hogy a tanult 3 vonalvizsgán kívüli részek, vagy helyek, az adott esetben Budapestben innen, vagy túl helyezkednek-e el. Valamivel enyhébb, de hasonló a helyzet a 7 vonalvizsgával dolgozó hivataloknál is.

Az új tematika és vizsgarend a levelezés megismeréséhez és áramlásához igazodik. Az adatok szerint a levelezés 80—85 százaléka részleges irányítási ismeretek birtokában is kielégítően feldolgozható, s csupán a fennmaradó mennyiség igényel szélesebb körű ismereteket. Ezért a kisebb forgalmú hivataloknál a követelmény, hogy saját környezetüket teljes mértékben, a távolabbi országrészeket pedig fővonalakban ismerjék meg.

Változóban, fejlődőben van tehát a levélpostai küldemények feldolgozásának több évtizedes s ezért már jócskán elavult rendje. E bátor kezdeményezésért elismerés illeti a Posta Kísérleti Intézet és a vezérigazgatóság szállítási ügyosztálya vezetőit, munkatársait. De elismerés illeti az egyes hivatalok vezetőit és dolgozóit is, mert hajlottak a jó szóra, s egyre inkább meggyőződésből, viszonylag rövid idő alatt szakítottak a posta és a nagyközönség érdekeit egyáltalán nem szolgáló régi, elavult módszerekkel. Az értékelés szerint ma már ott tartunk, hogy a levélküldemények mintegy 70—80 százaléka a legegyszerűbb módon, a legrövidebb úton jut el a címzetthez. A termelékenyebb feldolgozás érdekében tett intézkedések eredményessége nem csupán a vezetőknél, de az összes érintett postás dolgozón múlik.

M. K.

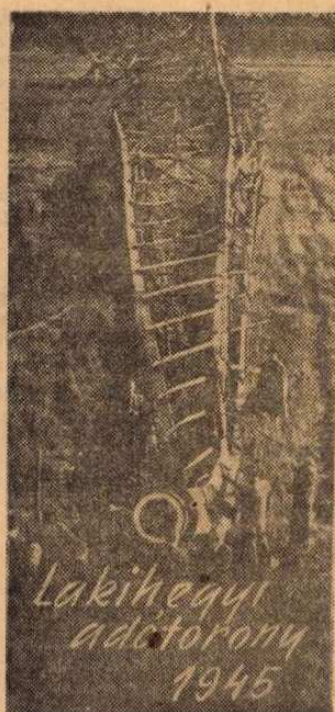

*Zuglói Távközlési
Üzem építése: 1965*

A képek tömör összefoglalóját adják az elmúlt 20 esztendőnek, a kezdettől napjainkig. Látjuk a romokat, az új épületeket, vidám embereket, gyermekeket, akiknek optimizmusa ugyanúgy nőtt, erősödött, mint hazánk. A magunk erejéből épített új világ kiállt és kiáll minden vihart. Népi államunkban — a postát is beleértve — újat, szebbet, jobbat teremtünk. Mindezt közösen a néppel, követve a párt, a kormány helyes politikáját. Nagy utat tettünk meg és az úton haladunk tovább, új távlatok felé.

MŰLT

Postaszolgák — méltóságos urak. Kisemmizettség — jogfosztottság. Szellemi nyomor-munka. Ellenállás, fellázadás = elbocsátás. Tilos a szervezkedés! Fasizmus, háború, romok.

*Lakihegyi
adatorony
1945*

*Lipót Távközlési
Üzem gépterem: 1944*

*Romeltakarítás
Posta Központja
Anyagszertár: 1945. április*

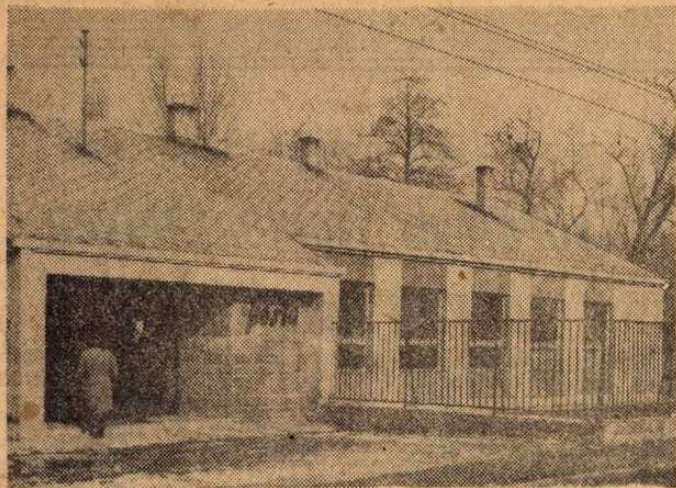

*A budai postapalota
1945*

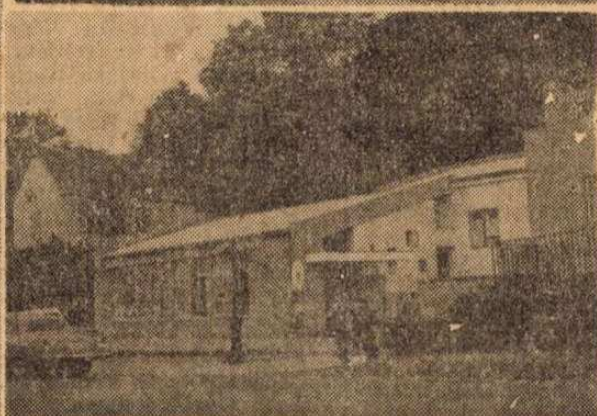
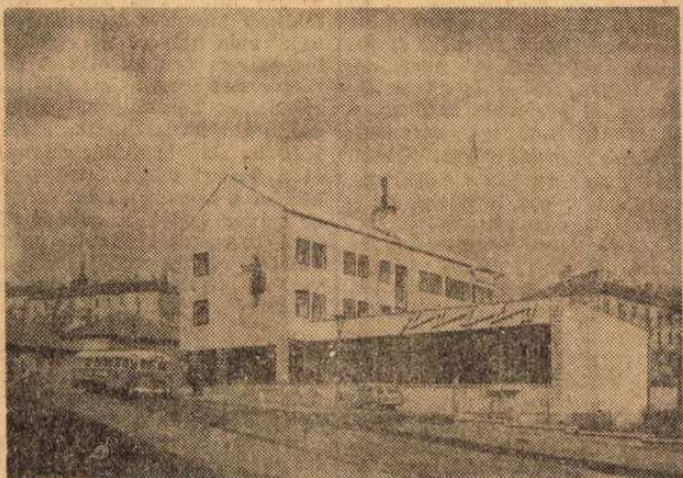
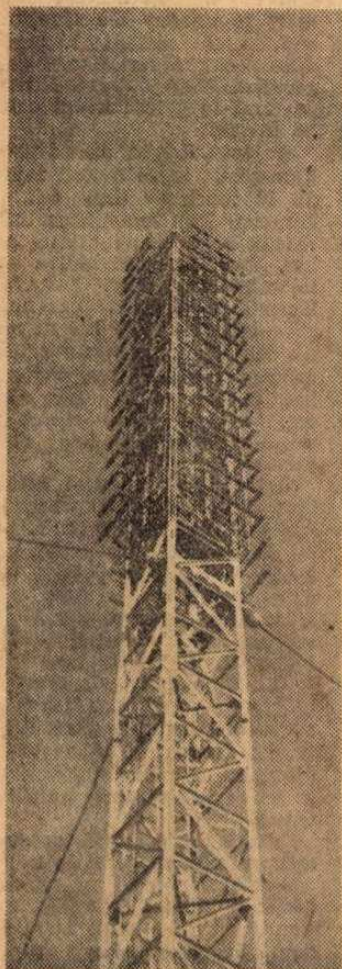
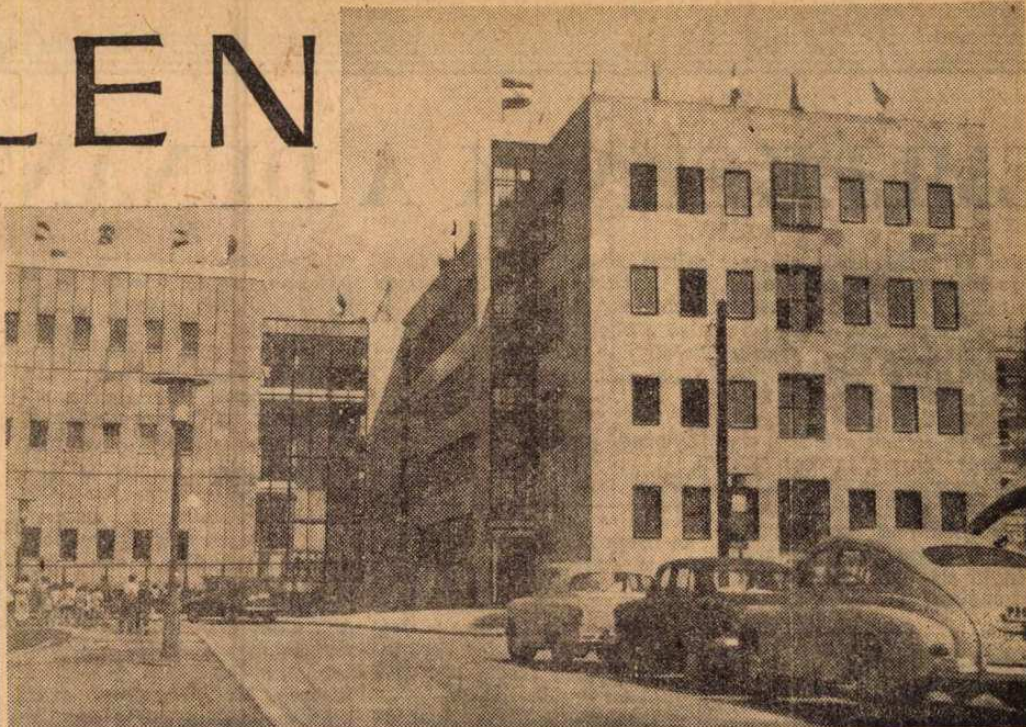
Egy évvel ezelőtt még ilyen volt a somoskőújfalu ph.

J E L E N

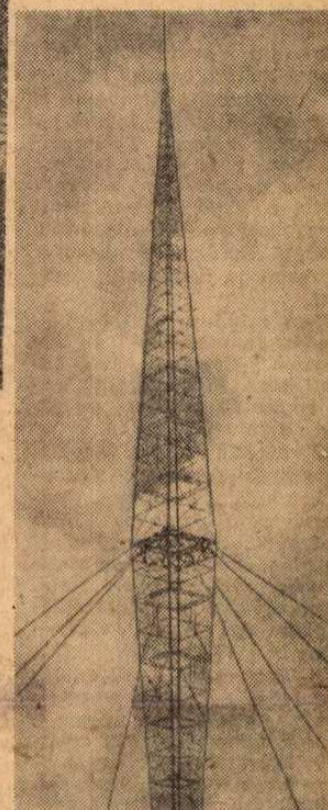
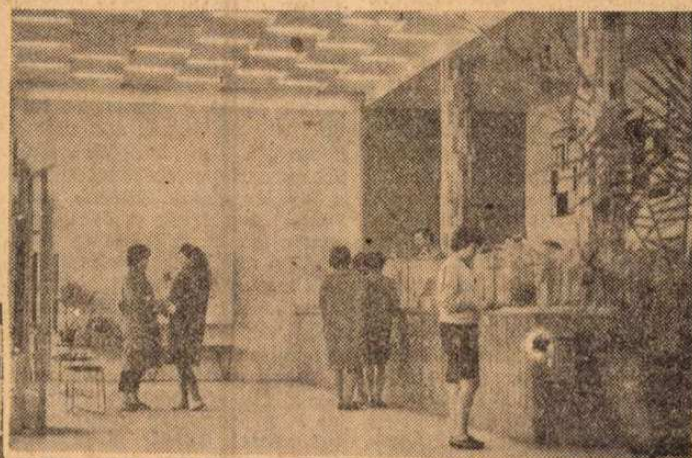

Új postaházak, hivatalok

Alkottunk és alkotunk. Az anyagi erőforrásokat a nemzeti jövedelemből biztosították számunkra. Van mit mutatnunk a múltnak és a jövőnek, új társadalmat építünk.

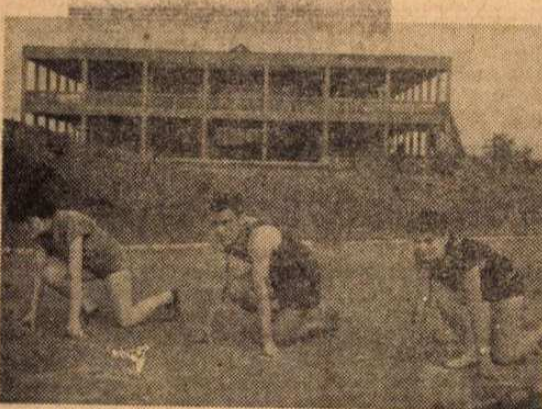

Ilyen ma a somoskőújfalu p. h.

Start előtt a motorizált táviratkézbetűk

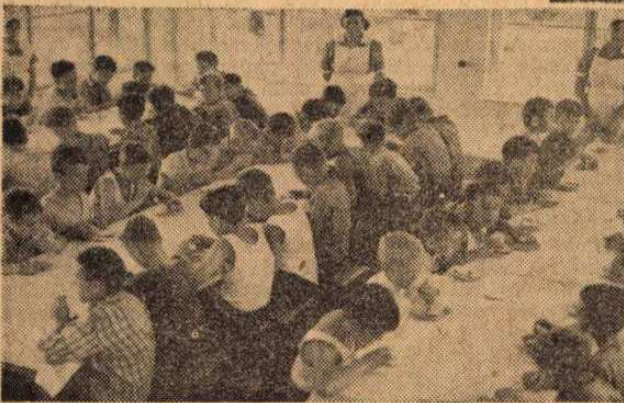
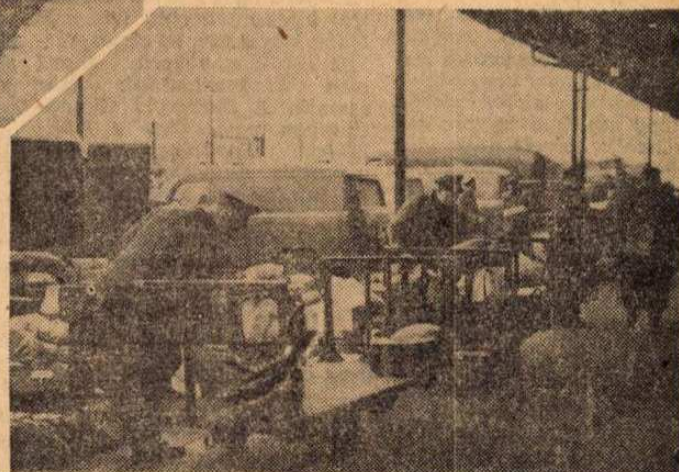
Lakihegyi adó — ma

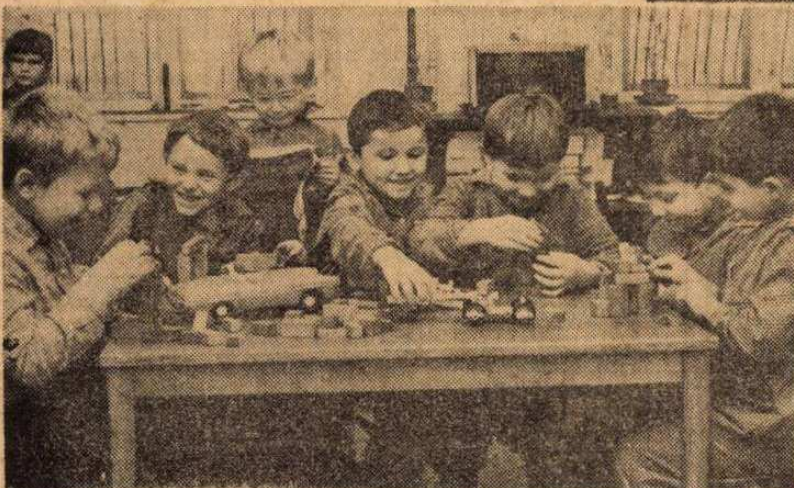
Szakszervezetünk több mint 8 millió forintot fordított 1964-ben szociális, kulturális és testnevelési célokra

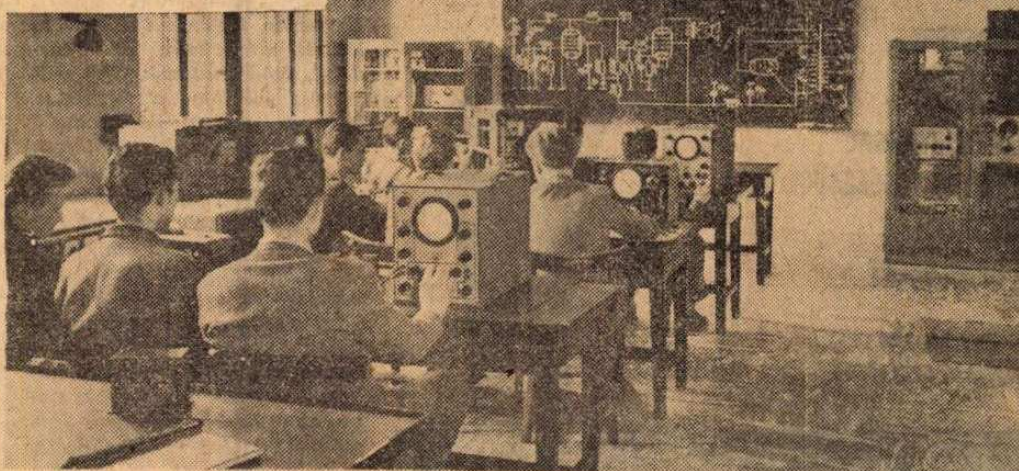
A lovas postakocsikat felváltották a gépkocsik

A technikai korszerűsítés, a munkakörülmények megjavítása és a szakoktatás

1945 előtt évente alig 1000 postás részesült kedvezményes üdültetésben, 1964-ben 5700 felnőtt, 2093 gyermek részesült üdültetésben.

EMLÉKEZNEK A DUNÁNTÚLIAK

Húsz esztendő múlt el, azóta felnőtt egy új nemzedék, friss talajon, egészséges testtel és egészséges lélekkel. De felnőtt az a nemzedék is, amely kora szerint már 1945-ben felnőtt volt. Vajon ők mire emlékeznek?... Kódos érzetek vagy őrült képek állnak-e az emlékezés bomlokterében?... A gyötrelem bukkan-e elő, a félelemtől terhes éjszák és éjszakai nyomorított nappalok, vagy az ígéretesen felfénylő új élet szabadságot hozó sugara?...

Munkába állnak a „szörmotorok“

A Győr 1. Postahivatal vezetője, Kapronczai István csak a mások emlékeit őrzi, maga nem volt itt.

„Három napi fizetés néhány cigarettára volt elég, főtt krumpli élték és ma? Igényesek az emberek, túlságosan is igényesek, mintha mindent elfelejtettek volna.“ Telefonál, és néhány perc múlva belép a szobába a vendég: Horváth István, a Győri Fenntartási Üzem vezetője. 1933 óta van a postánál, hívták már máshova, magasabb fizetéssel, nem ment.

„Nem minden a pénz“ — mondja csendben — „én ide tartozom.“ Kérdezek, és ő beszélni kezd. Előbb halkán, aztán egyre több tüzzel és remek humorral.

„Március 28., 13 óra. Megjötték. Fekete-piros parolis szovjet katonák. Azt hiszem, páncélosok, nem tudom. Nem mindegy?... Három hosszú nap után, március 31-én papíron újjászületik a győri posta. Hozzáadjuk a távbeszélővonalak építéséhez. Győr-Kapuvár, Győr-Cellőmőlk, Győr-Esztergom... Segítség kell? Irány a szovjet parancsnokság, Kondrakov őrnagy. Kapunk teheneket tőle: segítség a gyermekeknek, az aszszonyoknak — friss tej! Őrnagy elvtárs, szállítási nehézségeink vannak! — álltunk elébe. Ő mosolyog: „baj, barátaim, baj, node adok én maguknak szörmotorost, aztán már nem lesz semmi baj! Másnap reggelig azt hittük, a szörmotoros valami nálunk ismeretlen gépkocsi-konstrukció, akkor derült ki, hogy ennek a motorosnak négy kerék helyett négy lába van és szőr fedi a karosszériáját: közönséges lovakat kapunk. Kacagott, amikor az arcunkat látta, aztán csak intett, hogy gyerünk. Mentünk is, boldogan. Július elején megindul a forgalom. No, persze még csak helyközi viszonylatban és csak levél, csomagról még nem lehetett szó. A postai járatok káposztában, krumpliban fizették — de fizették. Három hónapig nem tudtuk, mikor van vasárnap,

mikor másmilyen nap: dolgunk. Akkor kértünk először szabadnapot. Megkaptuk. Az első szabad vasárnapot felejtetlennül ünnepeltük: mindenki délig aludt.“

Nyemci jeszt?

Pusku jeszt?

A Soproni Postaigazgatóság is emlékezik egy vasárnapra. Április 1-e volt azon a vasárnapon és húsvét: ezen a reggelen szabadultak fel. Süle József, dr. Budai Ferenc, dr. Medgyessy József egymást segítik az emlékezésben.

„Felmásztunk a Postaigazgatóság tetejére, onnan néztünk körül, alig akartunk hinni a szemünknek. Az óvóhelyről jöttünk fel. A kicsapódott ajtón beszólt egy szovjet tiszt: Nyemci jeszt? Pusku jeszt? Nem volt ott már német, nem volt ott puska sem, csak mi voltunk. A szomszéd épület égett. Komisz nagy tűz volt, féltünk, hogy átsap a mi épületünkre. Kerekas kútból húztuk a vizet, úgy adtuk kézzel kézre, láncban, védjük a postaigazgatóságot. Nem volt könnyű, de végül sikerült, és elkezdhetük a békés hétköznapi munkáját. A távbeszélőközpontot már másnapra munkába állítottuk, a katonai parancsnok, Bronstein kapitány, csak ennyit mondott: mologye! — s bár a szót nem értettük, a hangsúlyt igen. Itt állt ebben a szobában, itt mellette, most a Jóska szobája ez. (A Jóska Medgyessy József dr. forg. helyettes, nagyra nőtt, derék ember, illó bajusszal, aligha néztem volna a Jóska-nak.) Laktak itt mások is, az előbbi időben, amíg meg nem szabadultunk tőlük. Szász Lajos kereskedelmi miniszter úr, itt a postaigazgatóságon, a pénzügyminiszter úr, Reményi-Schneller Lajos a Lővérbén, a Szácsi úr pedig a Brennbérgben, innen 10 km-re — no persze csak addig, amíg „illatos“ nem lett a levegő. Mikor nekik befellegzett, nekünk kitisztult. A távbeszélőközpont után nekifogtunk a visszamaradt csomagok rendezésének. Hát bizony sok címetett már hiába kerestünk, új címet szerzett nekik a háború, ahová nem kézbesíthettünk már semmit. A Bessenyei Gimnáziumban megalakult a hadikórház. Segítséget kértek, mentünk. Ápoláshoz nem érttünk, de a szállításhoz igen. Igaz, addig csak csomagot, meg levelet szállítottunk, most embert. Sebesült, beteg embereket, olykor talán a halál kapujából, vissza az életbe.“

Egy öreg Continental

Az öreg Continental ott áll Kőszeg postahivatal-vezetőjében.

tőjének, Mester Istvánnak szobájában. Ugyan kinek tűnne fel ilyen, öreg, kopott jóság? Fekete viaszosvásznon borítja, az védi a portól, az sem takarja be egészen, ruhának kevés, kalapnak sok. Húsz év előtről kérdezem, és Mester István az öreg írógépre mutat.

„Szemtand ez a gép, itt volt már akkor is. Kőszegen valóságos kis műszaki arzenál volt, és szerencse, hogy volt, így aztán tudtunk másoknak is segíteni. Ő meg (az öreg Continental-írógép) itt maradt. Csak azt ne higgye, hogy szentimentalizmusból tartom, nagyon becsültem a gépet, a kisőreg. Megbízható, de azért már megérdemelné a nyugdíjazást, jöhetne helyébe valami egészséges fiatal masina. Cse-tepáké? Az nem sok volt erre-felé, annál nagyobb a nyugtalanság. Az erdőben (távra mutat, gyors mozdulattal, telve rossz emlékekkel) sok volt a deportált. Itt tartották őket útból a deportálásban, útból a koncentrációs táborok felé. Sokan nem értek el odáig. Itt pusztultak el. A lakosság meg segíteni igyekezett, élelmet vitt nekik — ha sikerült. Aztán felszabadultunk. Talán csak abból vetjük észre, hogy megnyugodtak az emberek, könnyebben vették a levegőt, nem vizsgálták egymást a nyugdíjas k. u. k. tiszték bizalmatlanul néztek körül: most mi lesz? Most hogyan lesz? Aztán ez a bizalmatlanság is elmúlt, a fiatal már magyarul beszélnek, az unokák pedig többségükben csak magyarul.“

Majd a Kálmán...

Halmai Ferenc, a Szombathelyi megyei Postahivatal vezetője ezzel a három szóval válaszol, aztán csak figyel, mintha mindazt, amit a Kálmán, Keresztény Kálmán, a távbeszélő központ-üzemvezetője elmond, most hallaná először.

„Ronda dolog volt, no! A kivonuló németek »jó munkát« végeztek. Pincétől a padlásig felrobbantották a postát. Elpusztult az akkumulátor, a táviró, a telefonközpont. A kábelek szétroncsolt állapotban. Teljesen meg voltunk bénítva. Ezt is akarták! Fontos volt nekik, hogy a posta ne tudjon dolgozni, nekünk meg az, hogy tudjon. Legalább annyira, mint nekik az ellenkezője! Hát nekifogtunk és egy 100-as központtal megindítottuk az életet. Március 27-én szabadultunk fel, kicsit dambán és kábultan. Anyag nem volt. Honnan vegyünk? Talán Pest?... Alkalmi tehervonaton felrúgultunk Pestre. Gyorsvonat nem volt, ez volt a leggyorsabb: egy hétig tartott az út. Nem mentem hiába. Anyagot ugyan nem kaptam, de megtudtam, hogy nekik is kell, ha mi szerzünk, adhatunk Pestnek is. Aztán Kőszegről szereztünk és adtuk. De jó volt adni! 600-as központot állítottunk fel, és 8 interurbán is helyreállt, igaz, ez utóbbi 4 munkahelyre. Hogy is hívták a szovjet postaparancsnokot?... Muzsejko kapitány! Kérni se kellett, máris adta az engedélyt, dolgozhattunk. Egy műszeres felhívta a figyelmet, hogy a csepregi istállóban 3 darab Siemens-gépet látott. Micsoda felfedezés és micsoda izgalom: használhatók-e, milyen állapotban vannak? És micsoda győzelem, amikor a háromból sikerült kettőt csinalni — és ez a kettő működött! Aztán a harc a légvezeték helyreállításáért... Szinte szimbólum maradt nekem Kis Péter forgalmista neve, ez a hétköznapi név. Forgalmista léte nem habozott, odaállt, dolgozott, aztán annyira megszerette ezt a munkát, hogy végül is műszaki lett. Kis Péter és a többi Kis

Péterek nélkül mire jutottunk volna?...“

Igy beszélnek...

A herendi postahivatal kicsiny és nyugalmas, személyzete mindössze három fő: három nő. Három nő, három korszak. A telefon mellett egészen fiatal lány, akkor még nem is eszmélt, most tágranyílt szemmel figyel. Kérdést és feleletet egyaránt. A vezetőnő, Sebestyén Gyuláné, akkor lehetett az eszmélés határán, ő már megértett sok mindent, idősebb munkatársa, Szabó Pálné már nemcsak megértett, meg is ért sok mindent, de ő is csak így beszél:

„Dolgoztunk, igen, egész idő alatt. Féltünk és dolgoztunk. Dolgoztunk, ez volt a dolgunk, és féltünk, mert benn voltak a németek, mozdulatlanul is féltünk, mert nem éreztük, hogy emberek vagyunk. Aztán egy napon — nem, nem emlékszem, melyiken! — az erdőszelen megjelentek az oroszok. Én nem láttam őket, nem, így beszélnek, biztos, hogy így is volt, mert a „hős“ németek iszkoltak. Aztán tovább dolgoztunk, de már nem féltünk. Asztalunk nem volt. Eltűnt. Akkoriban sok minden eltűnt. Csak úgy. A porcelángyártól kaptunk egyet. Rozoga volt, de asztal volt. Micsoda postahivatal az, amelyikben nincsen asztal?...“

Dr. Kállai Károly, a Veszprém megyei Postahivatal vezetője a fejét ingatja: „Nem, én akkor nem voltam itt, nem itt voltam“, Győre Károly, Veszprém megyei titkárság vezetője pedig visszakerdezi: „Mit, mit lehet azokról a napokról mondani?“ — aztán hirtelen gondolatátváltással Nagy Istvánról kezd beszélni. Nagy Istvánról, a nagyságos főnök úrról, a nagyhatalmú forgalmi igazgatóról.

Nagy István nagyságos igazgató úr...

„Lugosinak hívták, igen, Lugosi János. Kézbesítő volt, azazhogy, akkor úgy hívták: elsőosztályú postahatár. Valójában ez azt jelentette, hogy mindegy. Szolgálati ideje? Mint a kommencióz paraszti: látástól vakulásig. Ha jobban tetszik: reggel 5-től este 9 óráig. Olyan ötven esztendő lehetett akkor, harminc évi szolgálat volt mögötte. Az én csoportomban volt, én akkor helyi ellenőr voltam. A nagyságos igazgató úr, Nagy István úr ott lakott a postán, aztán egyszer elfelejtett kulcsot vinni magával. Éjszaka, amikor hazatért, észrevette. Csöngött. Egyszer, kétszer, talán sokszor. Meglehet. Lugosi János aludt. Aludt, mélyen, ájtultan, a kimerült, meghajszolt ember lebunkozott álmával, nem nyitott hát elég gyorsan ajtót Nagy István nagyságos főnök úrnak! Az igazgató úr hívatott. Ott álltam előtte és hallgattam. Szótlanul és megalázva, pedig a pocskondiázó szavak nem rám hullottak. Az ötven esztendő emberre, aki lehajtott fejjel hallgatta, nyelte az özőlő, áradó szűnni nem akaró piszkolást, mocskos szavakat. Nem ismételtem ezeket. Emlékszem, de nem ismételtem. Minek? Iszonyatos volt hallgatni ezt a zupás őrmesteri áradatot... Mit is kérdezett?... Nem tudom, nem is érdekel, azt tudom, hogy a nagyságos igazgató urat a bizottság nem igazolta, eltűnt, a múlté a rossz emlék. Lugosi János bácsi! Mi lett volna — semmi! Felszabadultunk — dolgoztunk. Aztán nyugdíjba ment. Amikor eljött az ideje. Arról az esetről nem beszélünk vele soha azután. Hát, persze nehéz elfelejteni, néha, gondolom neki is eszébe jutott. Mint most nekem. Nem is tudom, hogy jutott eszembe.“

Bródy Imre

Egészségügyi és munkavédelmi szemlénk

Győrött és Szombathelyen is van tennivaló

Győrben vagyunk! A megyei hivatal épülete kívülről elfogadható képet mutat. Belülről az udvar már kevésbé. Amott egy halom homok sárgallik, másutt téglatornyok, a garázs mellett pedig — majdnem az udvar közepén — egy autórész. Vajon nem találtak annak a „pléhdoboznak“ más helyet? S egyáltalán minek van az ott? A garázmester szól: „Olajtároló raktárnak használjuk.“ Helyszíni panaszok, ami igaz is, de legalább dugnák el a garázs mögé, hogy ne bántsa a szemet és ne rontsa az udvar képét. A garázs fölötti ereszesatornából, minivalami zuhanyozóból, dől a víz a nyakunkba. Állítólag nemrégiben javították.

Járjuk az emeletet, mind az I., mind a II. emeleten levő mellékhelyiségekben napok óta nem takarítottak. Nagy a bűz és a piszok.

Kovács Istvánné, a telefonközpont csoportvezetője fogad bennünket. A terem egy részén falhoz támasztva ékeletlenkednek a hangszigetelők. — Tavaly májusban nagyították az ablakokat, azóta úgy nézünk itt ki, hogy szégyellünk vendéget fogadni — mondja pirulva a csoportvezető, pedig nem neki kellene szégyenkeznie... Mindenestre a Soproni Postaigazgatóság gondolhatna arra, hogy a szobán forgó helyiségben 40 nő dolgozik, nem valami szemet őrvendéztető munkakörülmények között.

A táviróban viszont rend és tisztaság fogad bennünket. Gábor Gyuláné csoportvezető kedves szigora nyomán vigyáznak is a beosztottak mindenre. Otthonos kis pihenőjük is megkapó látványt nyújt.

Az épületben munkásszálás is van. Mit mondjunk, látunk már szebbet is. Kis jóindulattal még a tisztaságot

is elfogadjuk. Azt viszont már kevésbé, hogy a fürdőben a forgalomból már rég kivont falécekből összerakták a lábrácsot használnak. Az előírás szerint műanyag-lábrács kellene ide. Nem beszélve a balesetveszélyről, mert jó néhány léce régebben eltörtött s szálkái könnyen felsérthetik a tisztálkodó dolgozókat. Nem holnap, hanem ma kell még intézkedni e hibá miatt.

A kazánházba az udvaron keresztül, lépcsőn kell lejutni. Idegeneknek tilos oda lemenet. Mi lementünk. Keresztes a fűtőt, az bizony sehol. Néhány perc múlva valahonnan előkerült. Zavartan ismerte el, hogy a kazánházat távozásakor le kellett volna zárni, no és nyomásmérési kellett volna a gépeket. (Lehet, hogy megtette, ezt, sajnos, nem figyeltük meg.) Az bizonyos, hogy hiba történt.

Szombathely megyei postahivatalában nemrégiben nagyszabású munkavédelmi szemlét tartottak. Sok problémát vettek jegyzőkönyvbe, így például azt, hogy több helyütt a műanyag padlókon levő mélyedés balesetveszélyt jelent. A felvételi teremben — a csomagátvételi munkahelyen — rossz, hiányos a parketta. Ugyanitt a szellőzés is sok kívánnivalót hagy maga után. A lezármolában és a kézbesítőteremben hullik a vakolat.

Ezek a hibák ottjártunkkor még mindig megvoltak.

Mentegetőzik és magyarázkodik a hivatal vezetője, azt mondja, a ktsz csak ígér, de nem jön, meg hogy nincs anyag, meg keret. Véleményünk szerint nem szabad belenyugodni az állapotokba, a lyukacsos padlót sürgősen ki kell javíttatni. Balesetveszélyt jelent!

BÉRCES

Veszprémi tapasztalatokról...

A népgazdaság munkaerőhelyzete, valamint a postai kézbesítők tehermentesítése megköveteli, hogy a rendelkezésünkre álló személyi és tárgyi feltételek alapján átszervezzük a kézbesítőszoalgot. Köztudott, hogy a kézbesítők mennyire túltelheltek, ezért vált szükségessé a betétkézbesítők beállítása. Már az átszervezés első időszakában kézzelfogható eredmények születtek, s növekedett az előfizetői állomány, ugyanakkor a kézbesítés időpontját illetően is minőségi javulás történt. Korábban a kézbesítők a kora reggeli első indítások az előfizetői példányok mintegy 60 százalékát kézbesítették. A többi csak a második indításkor, ami néha a késő délutáni órákban fejeződött be. Emiatt évek óta panaszkodtak, de a külön hírlapkézbesítők munkabéaállítása révén e panaszok megszűntek. A megoldásban a legnehezebb feladat a munkakerék felvétele volt. A jelentkezők nagyrésze két-három nap után kilépett. Legtöbbjük még soha nem dolgozott — főleg háziasszonyok voltak —, akiknek szokatlan volt a hosszabb gyaloglás.

Az átszervezés első szakasza két évig tartott. 1964. október 1-én már teljes egészében mentesítettük az egyesített kézbesítőket az előfizetői hírlappeldányok kézbesítése alól. Ezután a már kialakult törzsgárdával, ugyanannyi betétes kézbesítői körzetet alakítottunk ki, mint amennyi az egyesített kézbesítőknél van. Ennek előnye: ha pár napra valamilyen címen a betétes hírlapkézbesítő eltávozik és tartalék pillanatilag nem áll rendelkezésre, az egyesített kézbesítő könnyen tudja helyettesíteni.

A teljes átszervezés óta némelyik lap előfizetése valamelyest csökkent, más területen kisebb fokú az emelkedés. A csökkenés egyrészt abból adódik, hogy az új betétkézbesítők nem minden címzettet találtak otthon, s így az előfizetést lemondottak jelentették. Megtették a szükséges intézkedéseket, hogy ilyen címen és módon ne csökkenjenek a lapok előfizetése.

Az átszervezés előnye: öt fő munkaerőt takarítottunk meg, mert az eddigi kézbesítőkerületek számát kettővel csökkentettük, és három fő szabadnap-biztosító munkaerőt is megtakarítottunk. A betétkézbesítők hétfőnként kapják meg pihenőnapjukat. Ilyenkor az egyesített kézbesítők viszik ki a Népsportot az előfizetőknél. Nemi bérmegetakarítást is elértünk, s a megtakarított bérösszeg egy részét a dolgozók munkabéremelésére fordítottuk. Javult a munka minősége, mert a reggeli órákban a címzettekhez kerül az összes előfizetői példány. A kézbesítők tehermentesítése is megoldódott. Az igazgatóság-tól kaptunk egy oldalkocsis motorkerékpárt, így a helyszínrre szállítjuk a betétkézbesítők hírlapanyagát és az árusok hetilapját. Több száz blokkrendszerű levélszekrény felszerelésével szintén a kézbesítők munkáját könnyítettük meg.

Megemlíthetem még, hogy a kora reggeli kiosztás meggyorsítása érdekében három fővel növeltük a kiosztók számát, akik a betétkézbesítők közül külön díjazásért vállalták ezt a feladatot.

Érdemes volt az átszervezést végrehajtani, s szerintem ugyanezt meg lehet tenni minden IV—VI. osztályú hivatalnál, ahol a személyi és a tárgyi feltételek adottak.

DR. KALLAI KÁROLY
Veszprém 1. sz. ph. vez.

„Ne feledd!”

Emlékeztetesen szép műsorral készült fel a Postás Irodalmi Színpad hazánk felszabadulásának 20. évfordulójára. Ösbemutatóját februárban, Budapest felszabadulásának évfordulója alkalmából tartották a Postás Művelődési Házban.

A háború borzalmait visszaidéző és a felszabadulás élményét, a békés, alkotó munka szépségeit is nagy művészi erővel kiemelő összeállítás első száma Kamondy László: *Leninrádió útján* című írásának ötletesen dramatizált változata. Tulajdonképpen egyetlen hatalmas monológra épül, amelyet Sommer Ervin — sok arnyalatú, kellemes orgánusmának teljes kiaknázásával — nagy átéléssel ad elő. Jó a hátborzongató emlékeket meglevenítő többi szereplő, Buzás Klári, Balázs Gyula, Fekete Attila és Stadler Zoltán is. A második műsor szám a Martinov és Ehrenburg műveiből válogatott, Háború után című összeállítás. Ebben Fehér Il-dikó és Szűcs Györgyi szép szövegmondására, kedvező hangadottságaira figyelhetünk fel. Hangulatilag jól illeszkedik a műsorba Lisztov-Szurkov: *Kicsiny kályhánkban tűz duruzsol* című dala; ezzel az együttes egyik tehetséges énekes tagja, Virtus Edit mutatkozik be. Igen hatásos Tvardovszkij: *Vaszilij Tyorkin* című nagy poémájának egy dramatizált részlete Kaszás Katalin, Laurenci Ágnes és Rozsos Erzsébet előadásában.

Megrázó erejű Bogomolov: *Első szerelem* című novellájának irodalmi színpadra alkalmazott változata. Egy hajdani frontkatonára emlékezik vissza a borzalmak éveire, a lányra, akivel a halál árnyékában

hamvas-szép szerelmük szövődött, s aki nincs többé. A főteher itt is a nagy monológ elmondására, Boháti Lajosra hárul, aki szerepével teljesen azonosulva tesz eleget a feladatnak. Méltó partnere a lány szerepének elmondásával Liliti Szilvia.

A három nagyobb dramatizált összeállítást jól megválasztott versek egészítik ki, így lesz a műsor kerek egész. Martinov: *Az ember* című versének interpretálása újra Szűcs Györgyi képességeit mutatta. Timár György: 1945. január 18. című versének elmondása Fekete Attilától. Mezei András *Memento-jával* Balázs Gyula győzött meg arról, hogyha így fejlődik tovább, rövidesen az együttes egyik erőssége lesz. Ugyanez áll Quasimodo: *Az új holdhoz* című versének arnyalt előadásáért Hortobágyi Csillára.

A műsor összeállítója, betanítója Csengeri Judit színművész, az együttes művészeti vezetője, aki — Boháti Lajos titkár segítségével — a tagok intenzív irodalmi-művészeti nevelését, önképzését szolgáló belső szakköri munkát is irányítja. Ez a műsoruk együtt mérőföldje is. Az együttes egyik produkciója méltán kapott helyet a Magyar Rádió műsorában és kap valószínűleg újra ezzel az összeállítással. Eddigi munkájuk megkoronázása azonban az a kitüntetés, hogy a SZOT Fehérvári úti Művelődési Háza, a IX. kerületi KISZ és a Műszaki Egyetem irodalmi színpadai mellett ők képviselik Budapestet április 9–11. között Győrött, a felszabadulási évforduló alkalmából rendezendő Irodalmi Színpadok Hetén.

G. Szabó László

MEGJÖTTÜNK

1945-ben történt, Budán, a Diószegi úton, egy aprócska vil-lában.

Napok óta folyt a csatározás a környéken, vagy ahogy mi magunk között elneveztük: a csiki-csuki. Ez, a malomjátékból ismeretes meghatározás a jelen esetben azt jelentette, hogy a házat védő „hős” nyilas suhancok a Vörös Hadsereg hírének közeledtére sebesen el: csiki, aztán, hogy aznap mégsem jöttek, nagy hangon vissza: csuk! Volt olyan nap, amikor három-négy ízben volt csiki-csuki. Ha az ember nem ismerte volna gyáva kegyetlenségüket, talán mulatságos is lett volna, ahogy menekültek. Mivel azonban minden alkalommal kieszeltek valami „kedves” huncutságot, jaj, ne unatkozzunk! — így távo-zásuk nem volt éppen szívtörőnek mondható. Azt minden al-kalommal bejelentették, hogy itt fogunk megdöglenni, és azt sem titkolták el, hogy ez még a jobbik eset lenne, ahhoz ké-pest, milyen kínok között pusztulunk el, ha a vörösök kezére kerülünk.

Egyszerre kivágódott az ajtó, s az ajtóban egy, azaz egy szál szovjet katona állt. Kurta halinacsizma, kurta vattanádrág, kurta pufajka, kurta fehér lepel, és — mi tagad! — kurta volt a kis kazah katona is. Két tüzes szeme még másfél méter magasságban sem ragyogott, mert bizony a feje búbjág összesen lehetett ennyi. Ha, mondjuk, még a legényesen föl-felé pöccintett sapkát is hozzámérjük, no, sokat mondog, ha elérte a 160 centimétert. Nem éppen óriás!

Egy pillanatra megállt az ajtóban. Szeme az ellenséges szándékot kutatta, aztán két lábbal egyszerre egy lépcsőfok-kal lejjebb ugrott, és szélesre húzott szájjal bejelentette a tisz-telt egybegyűlteknél:

— No, barátai, mi prisi... (Megjöttünk...) Es állt, ott, büszkén, magabiztosan, egyszálmagy! Es mi? Csak néztük, és elhittük neki, hogy megjött, hogy itt van a felszabadító Vörös Hadsereg, hiszen nem kötöt-tük mi létszámhoz, amikor vártuk őket. Megjöttek! B. L.

A magyar-szovjet barátságot ápolják

A Bp. 62-es Postahivatalban az MSZMP alapszervezet kez-deményezésére 1965. április 4-ig — hazánk felszabadulá-sának 20. évfordulójára —, MSZBT helyi baráti kör ala-kul. A baráti kör megalakítá-sára az elvtársakat az évfor-duló ünnepélyessége ösztönöz-te, de nem hallgathatjuk el, hogy a múltban is működött már MSZBT szervezet a hiva-talban. A baráti kör változat-lanul a két nép barátságát, egymás megismerését, egyszó-val a magyar-szovjet barát-ság gondolatát és célját szol-gálja.

A helyi pártszervezet veze-tősége nemcsak javaslatot tett, hanem gyakorlatilag is támo-gatja és segíti a baráti kör megalakulását és munkája megkezdését, így például fel-vette a kapcsolatot az MSZBT VI. kerületi elnökségével. A megbeszéléseken sikerült olyan tervet kidolgozni, amely megfelelően elősegíti majd a baráti kör munkáját. A bőséges programban a kö-vetkezőket találhatjuk: az MSZBT baráti körének a 62-es postahivatalban működő tömegszervezetek munkájába történő bekapcsolódása, a ve-

lők történő együttműködés, a Szovjetunió eredményeinek ismertetése és a két nép ba-rátságának ápolása; szovjet emberekkel egyéni és kollek-tív kapcsolat kialakítása, amelyen belül levelezési mo-zgalom és baráti találkozók szerepelnek; orosz nyelvű tanfolyam; szakmai tapaszta-latsere, baráti látogatások szervezése mindkét részről; állandó jellegű kamarakiállít-ások; barátsági estek rende-zése; ismeretterjesztő mun-ka; irodalmi és zenei estek rendezése; megemlékezések évfordulókról; klubélet és könyvtármunka megszerve-zése.

A baráti kör vezetőinek és aktivistáinak jó munkájától függ a pártszervezettel és tö-megszervezetekkel való együttműködés eredményessé-ge, ennek a helyes és jó kez-deményezésnek a valóra vál-tása. A 62-es posta dolgozói-nak kezdeményezése követen-dő példa a többi postahíva-talok, üzemek és szervek hí-zsére is.

Szűcs József
az MSZBT VI. elnökségének titkára

Szolidaritást!

A népi demokratikus Magyarországon, amely fel-szabadulásának huszadik évfordulóját ünnepli, nem feledkezhet meg azokról a népekről és országokról, amelyek élethalálharcu-kat vívják függetlenségük-ért. Nem feledkezhetünk meg a gyarmati és félgyar-mati sorban sýnylő em-bermilliókról.

Gondoljunk azokra, akik Afrikában, Ázsiában, Dél-Amerikában fedél nélkül, vagy tüdőbajot terjesztő vá-lyogviskókban tengetik életüket. Mi, akik kórházak és orvosok ápolásában ré-szesülünk, nem feledkez-hetünk meg arról, hogy vannak országok, amelyek-ben 70 000 emberre csak egyetlen orvos jut. Le-gyünk büszkék egyete-meinkre, főiskoláinkra, gimnáziumainkra és tech-nikumainkra, de gondoljuk meg, hogy a gyarmati és félgymarmati országokban sokszor csak 5 irástudó em-ber akad száz közül...

S mindez csak tükre és következménye a gyarmati sors kegyetlen nyomorá-nak, amelyben 30 év sinez az átlagos életkor és az éhínség olyan gyakran szedi áldozatait. Csoda-e, ha ezek a népek függetlenség-ükért, szabadságukért vár-ják sorsuk jobbrafordulá-sát, ha fegyvert ragadnak elnyomók és kizsákmá-niók ellen?

A gyarmati rendszer tel-jes megszüntetését az ENSZ 1961. évi közgyűlése ünnepélyes nyilatkozatban programjává tette... De ez a cél csak szívós, áldozatos és következetes harcban valósulhat meg. Az impe-rializmus nem mond le kiváltságairól. Vér folyik Kóangóban, Angolában, Dél-Vietnámban, Laoszban, Dél-Amerikában, fajüldö-zés a Dél-afrikai Köztár-saságban... Az imperializ-mus azokra akar lesújtani, akik nem nézik télenül honfitársaik elnyomását, kiirtását. Határakról 10 000 kilométerre támadnak bombavetőikkel, elpusztíta-nak békés falvakat és ha-zájuk védelmére mernek hivatkozni. A szabadsáért küzdők a kongói, dél-viet-nami és angolai börtönök-ben szenvednek és a bor-zalmas internálótáborok drótkerítései mögött vár-ják szabadságukat.

A magyar nép egész szí-vével a függetlenségükért, jövőjükért küzdök táborá-mellett áll. Szolidaritás a harcukkal, szolidaritás az üldözöttekkel. Országunk az ENSZ-ben a világ minden fórumán szót emelt és szót emel a függetlenségükért küzdő népek történelmi igazságáért. Csak az az or-szág érdemli meg a sza-badságot, amely más or-szágok szabadságát is szí-vén viseli. Az elnyomottak és harcolók támogatása és védelme nemzeti és nem-zetközi kötelességünk.

Egyetlen öntudatos és ér-ző ember sem hagyhatja magára a szabadságunkért küzdő milliókat. Részesít-sük őket erkölcsi és anyagi támogatásban. Együttérzé-sünk egy jobb és békésebb világ eljöveteleét hozza kö-zelebb. Szolidaritásunk, anyagi és erkölcsi segítsé-günk kényeret ad az éhező gyermekeknek, letörli az árvák könnyeit, könyvet-egy jobb falatot juttat a bebörtönzötteknek, bekötö-zi a vérző sebeket és azt a meggyőződést erősíti a küzdő milliókban, hogy győzni fognak, mert nin-csenek egyedül.

Legyen szolidaritásunk az emberi és társadalmi együttérzés forró és győzel-mes kifejezése.

Halljuk meg az elnyo-mott népek kiáltását: „Se-gítsetek, hogy élni és győ-zni tudjunk.”

Magyar
Szolidaritási Bizottság

A percekért, centiméterekért

Húsz évvel ezelőtt az or-szág gigászi munkába kez-dett. Elett kellett teremteni a romokon, újjáépíteni min-dent, ami szebbé, jobba, gaz-dagabb teszi az ember életét. De csakis azt szabad újjáépí-teni...

A sport ezek közé tartozik. A postás dolgozók sportja meglepően gyorsan szervező-dött, már 1945 áprilisában hat-száz sportolni vágyó fiatal je-lentkezett a Benczúr utcai kul-túrteremben, s a Legfelsőbb Ötös Sportbizottság a Postás SE-re bízta a felszabadulás utáni első nemzetközi verseny lebonyolítását.

A gyorsaság azonban nem jelenti azt, hogy rövid idő alatt ki lehet választani a ki-nálkozó lehetőségek legjobb-ját. Ma már — talán még mo-solygunk is, de — meg tudjuk ítélni az első alapszabály 68. §-át. Ez a szabály megtiltotta a pályán és az egyesület he-lyiségeiben a napi politikai kérdések megvitatását és a — kártyázást.

Gyökeresen megváltozott vi-szont a helyzet, amikor 1947-ben a Magyar Kommunista Párt határozott irányt szabott a sportmozgalomnak. A pos-tások sportélete is ezeknek az irányelveknek a szellemében fejlődött.

Az 1948-ban létrejött Postás Sportszövetség megállapította a Postás Szakszervezet felada-tait a sport területén.

Ezek:

1. a testedzési és sportolási lehetőségek biztosítása minden postás dolgozó részére,
2. a sporteredmények minél magasabb színvonalra emelése,
3. a sportolók sportolási, el-méleti és politikai képzése,
4. a vidék testnevelési és sportéletének fellendítése.

Az új szervezeti formának megfelelően szerte az ország-ban megalakultak az üzemi sportkörök, országszerte ren-deztek üzemi bajnokságokat.

Es megindult a sport fejlesz-tése is.

Am ez a tevékenység nem volt mentes a hibáktól. Tíz év után már le tudjuk vonni, sőt

Nemzetközi szakszervezeti esemény Budapesten

Az SZVSZ-hez tartozó Kö-zalkalmazottak és Rokonszak-mabeli Dolgozók Szakszerveze-tei Nemzetközi Szövetsége Ad-minisztratív Bizottsága 1965. április 24–27-ig Budapesten tartja legközelebbi ülészeit.

A világ legnagyobb bé-lyeggyűjteménye Rooseveltt, az Egyesült Államok és Nehru, India elnöke tulajdonában vol-tak.

Megállapították, hogy a francia rádió székházának a tornya évente 6 centimétert süllyed. Ha ilyen ütemben süllyed tovább, akkor az épü-let 40 év múlva, egy emelet-tel alacsonyabb lesz.

A szovjet posta tíz érték-ből álló új sorozatán szolgál-tati és vadászutyak láthatók.

A francia postaigazgatás a nagyobb párizsi postahivata-lokban „poststewardesse”-ket alkalmazott, akik a külföldi turistáknak és bélyeggyűjtők-nek a postai szolgáltatásokra vonatkozólag segítséget nyúj-tanak. A több nyelvet beszélő kisasszonyok bizonyára épp-oly népszerűek lesznek, mint „repülő” társaik.

POSTÁS DOLGOZÓ
Kiadja a Postások Szakszervezete
Felolós kiadó
dr. Zsuffa Szabolcs
mb. titkár
Felolós szerkesztő:
Béres György
Szerkesztőség: Budapest XIV.,
Cházár András u. 13. sz.
Telefon: 426-777
Megjelentik havonta
Szakra Lapnyomda

le is kell vonnunk ezeknek az éveknak a hibáiból a kellő ta-nulást. Olyan évek jöttek, amikor vagy a tömeges test-nevelése vagy a minőségi sport került hátrányba. Az el-vi célok elviek maradtak. Nem hosszú ideig persze. A sport papíradatái még senkit nem tettek edzetté, az eredmé-nyek papirtengere nem soká-ig tarthatta meg uralmát.

Elkészültek a javaslatok a hibák kijavítására.

Az ellenforradalom közbe-szólt.

Már decemberben ismét megindult a Postás Sportegye-sület újjászervezése. Nem volt könnyű munka, nem volt túl-ságosan gyors a fejlődés mér-téke. De az ország gazdasági életének erősödésével együtt megerősödött a postások sport-ja is. Nemcsak erősebb, egész-ségesebb is lett.

S bár a statisztikai adatok nem tartoznak a könnyű ol-vasmányok közé, mindig a leg-alapvetőbb, a legvilágosabb módon bizonyítanak. Ezért kell néhányat leírunk.

Nyolc év alatt több mint száz fővel gyarapodott — csak Budapesten — az aktívan sportoló postás dolgozók szá-ma. Jelenleg már jóval ezer-nél több dolgozó keres a mun-ka után felüdülést a sportte-lepeken. S az ezer ember kö-zül csaknem 350 nődolgozó. Ritkaság számba megy az ilyen nagyarányú részvétel, sajnos országszerte, de a pos-tánál megfelel ez az arány a szakmai összetételnek.

A szakosztályok száma (bu-dapesti adat) szintén jelenté-kenyen emelkedett. Ma 18 szakosztály működik.

Még nem beszéltünk az or-szág különböző, nagy és ki-sebb városainak sportjáról. A nehézségek ellenére a sport-egyesületek vezetői a szaksz-ervezet segítségével mindent el-követnek — a tetemes állami

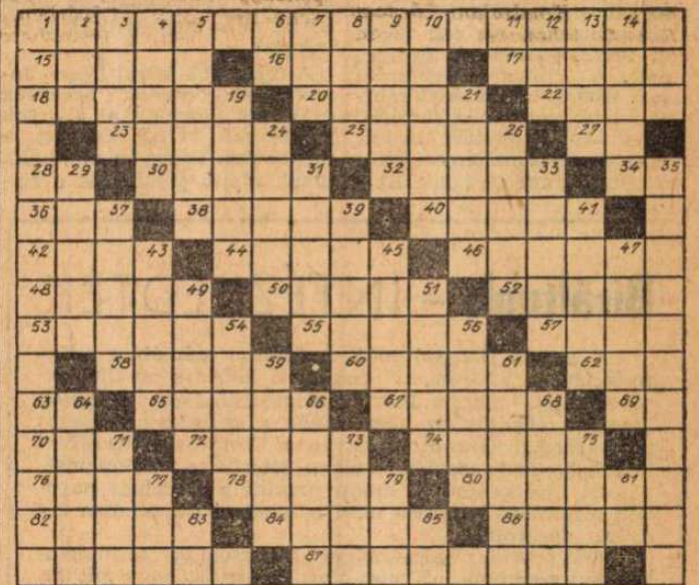
anyagi és erkölcsi támogatás mellett —, hogy elsősorban a hivatalok, üzemek, igazgató-ságok, központok dolgozói za-varlatlanul hódolhassanak ked-venc sportjuknak. Ma már sokar rendszeresen testedze-nek, sportolnak. Ezt bizonyít-ják az országszerte megrende-zett postás sportnapok, a nagylétszámú, résztvevővel megindult üzemi bajnokságok.

A kiemelt sportegyesületek közül a Bp. Postás 18 szak-osztályából 10 NB I-es, 3 szak-osztály pedig NB II-es szinten, a többiek a városi bajnoksá-gok első osztályaiban szerepel-nek.

Erre vagyunk a legbüszkéb-bek. Az ellenfelek elismerő szavaiból ítélve, versenyről versenyre fegyvereztetten, cél-ratörően, a legnagyobb akarat-erővel küzdenek a másodper-cekért, pontokért, centiméte-rekért a postás sportolók. A helyes kollektív vezetés, a gondos nevelés eredménye ez, s annak a húsz év előtti nap-nak, amely lehetővé tette, hogy a Postás Sportegyesület is a dolgozó tömegek sporto-lását szolgálja.

Naményi József

KERESZTREJTVE

Vízszintes: 1. Így nevezik az új zuglói távbeszélő közpon-tot. 15. Születik? 16. Epigono-sodik. 17. Indulj. 18. Meny-asszonyaink. 20. Capek sze-mélyneve. 22. Dal. 23. Légüres tér (—u). 25. Világtáj. 27. Rangjelző. 28. Igevégződés. 30. Járat. 32. Étel. 34. LB. 36. Számnév. 38. Visszafele — po-ros. 40. Bátorkodik. 42. Férfi-név. 44. Szék is van ilyen. 46. Német író (Gottfried). 48. To-rok. 50. Rajta. 52. Keresgél. 53. Mustárgáz. 55. Jassz nyelven — cigarettá. 57. Fekete István regénye. 58. Fej — tréfásan. 60. Rés. 62. Rinocérosz eleje. 63. Római pénz. 65. Vonatféle-ség. 67. Pihenőhely. 69. TD. 70. Zenei hang (felemelt). 72. Messze. 74. Kérdőnévmások. 76. Piperecik. 78. Hívat. 80. Jó az elektromos szigetelése. 82. Utóér (ékh.). 84. Egy betű híján, francia estély. 86. Rá-hagyja a vagyonát? 87. A né-metek által 1944-ben tönkre-tett telefonközpont.

Függőleges: 1. Ezt is felrob-bantották a fasiszták. 2. Bírósági ügy. 3. Vissza: vásó. 4. Állatkertünknek a háború alatt elpusztult ormányosa. 5. Híres kapitány. 7. Súlyos be-tegség. 8. Idegen férfinév, ej-tés szerint. 9. Francia film-színész (Jean). 10. Ennivaló. 11. Azonos betűk. 12. Trombita-hang. 13. Az ég királynője, Zeusz felesége. 14. Bájós hely-zet. 19. Régi nép tagjai. 21. Folyadékok. 24. Ausztriai vá-ro-s. 26. Közterületek. 29. Fej-disz. 31. Káposzta. 33. Takar-mányok. 35. 1964. január 1.-én történt a postán. 37. Azonos a függ. 26-tal. 39. Ilyen takaros, szép új épületek készülnek or-szágszerte. 41. Nem azonos (ékh.). 43. Azonos a vízsz. 44-gyel. 45. Ruhakészítő. 47. Föld-történeti műszo. 49. Fennsik. 51. Előcsarnokok. 54. Író (And-rás). 56. Francia író (Akit sze-retni mertem). 59. Csekély. 61. Kiosztja. 64. Tisztítószér. 66. Betűrendek. 68. Egyszerűen. 71. OOOO. 73. Jegyez. 75. ...szeptil. 77. LTM. 79. Ide-gen három. 81. Szerszám. 83. Rokontetük. 85. E. Sz.

Beküldendő: vízszintes 1., 87. és a függőleges 1., 35., 39. Beküldési határidő: 1965. április 10.

A Postás Dolgozó februári számának helyes megfejtése: vízszintes 1.: Kombinációs helyismeret, nyelvtudás, jó memória. Függőleges 32.: Székely, 60.: Várhegyi E. Könyvjutalmat nyertek: Bombolya Pálné Budapest, Káisch Ádámné, Elek, Hach Sándor, Gyula.

Felszabadulási munkaverseny a Józsefvárosban

A József Távbeszélő Üzem szocialista brigádmunkájának jelentőségét bizonyítja, hogy 1964-ben 21 brigádban 204 dolgozó versenyzett. Az elmúlt évben az építési és központos osztály megszerezte a szocialista osztály címet. A szocialista brigádok ideai vállalásainak súlypontját — a szolgáltatások minőségének javítása mellett — a József Üzem bővítési munkálatai képezik.

A karbantartók vállalásai között szerepel a téves kapcsolások csökkentése, a berendezések tisztántartása, a beszédhang minőségének javítása. Az alközponti karbantartók fenti vállalása biztosítja, hogy a hibaszázalék a megengedett 1 százalékos határ alatt maradjon. A karbantartási tevékenység mellett — mint az elmúlt évben is — folytatják az alközpontok felújítását, amely a jóságfokot tovább javulását eredményezi. Jelentős a szocialista brigádversenyben a karbantartók vállalása, amely a megelőző karbantartást helyezi előtérbe.

A bővítési munkákhoz kapcsolódó vállalkozások kihangsúlyozzák a József Távbeszélő Üzem osztályai közötti együttműködés jelentőségét. A brigádversenyek alapján a bővítés és a szükséges hálózatépítési feladatokat úgy egyeztetik, hogy a vállalt időpontra a központ bekapcsolásának minden feltétele biztosítva legyen. 1000 állomást úgy készítenek elő, hogy azok az átadás pillanatában egy gombnyomással azonnal üzemeljenek.

A vállalás teljesítése lehetővé teszi, hogy a bővítés üzembehelyezése a decemberi határidő helyett novemberben megtörténhessen.

Az üzemi KISZ-alszervezet a brigádokban dolgozó fiatalokat összefogja, segíti szocialista tudatuk fejlődését, és ezen keresztül járul hozzá ahhoz, hogy a fiatalok szakmai felkészültsége is növekedjen. Erre bizonyítják, hogy míg 1964-ben mindössze egy-két versenyző küzdött a szakmai ifjúmestere címért a hálózatépítők között, jelenleg heten versengenek.

A Kossuth Zsuzsa nevét viselő üzleti csoport egyben szocialista brigád, melyet Tóth Irén vezet. Vállalásuk igen jelentős. A József Távbeszélő Üzem 4000-es bővítésénél minden többetadaminisztrációját, rendes napi feladatai mellett túlóra és létszámgigény nélkül maradéktalanul elvégzik. Ez a

munka igen sokrétű: felszámolják a társ nélküli ikerállomásokat, kijelölik az ikresített állomásokat, megállapítják a távbeszélőállomásokra várakozók fontossági rendjét stb.

Az üzemi szakmai és mozgalmi szerveinek vezetői úgy vélik, hogy üzemükben jó úton

Helyzetjelentés Zuglóból

Ismerősként fogadnak a zuglói távbeszélő központi építők, szerelők. Mint annyiszor, most is megcsodálom ezt a valóban imponáns épületet, amely immáron a tavaszi napfény sugarában fürdik.

A BHG szerelői részéről Csikos Sándor, a Lehel brigád vezetője, Pálvölgyi Ottó művezető és Szalai János csoportvezető mondják el, hol tartanak a munkával, a vállalások teljesítésével.

Március közepén már 71 szerelő dolgozik itt, a Lehel brigádban. A felszabadulási munkaverseny keretén belül vállalták, hogy az ütemezési határidőt betartják, a bekapcsolási határidőt előbbre hozzák, és sok fiatal tanítanak meg a szakmára, erre az igen kényes és sok figyelmet igénylő bekapcsolási munkára. Ezenkívül több apróbb vállalással igyekeznek a munkát meggyorsítani, könnyebbé tenni.

— Csak ne lenne kábelhiány — mondotta Csikos Sándor brigádvezető —, jelenleg 13 000 méter kábelünk hiányzik, s ha nem kapjuk meg időre, leáll a munka. A Szegedi Kábelgyár ígerte, hogy időben szállítja.

Ezúton fordulunk a szegedi kábelgyári dolgozókhoz, társak be ígéretüket, a másik probléma, a rendezőállványok hiánya. Száztíz ilyen állványra van szükség, jelenleg a fele van itt. Ezeket a Diósgyőri Vasgyár készíti. Hozzájuk is kérek fordulunk a zuglói szerelők nevében: küldjék el az ígért határidőre az állványokat.

A brigád lelkesen dolgozik, ami egyben biztosíték arra, hogyha a nyersanyagot megkapják, miattuk nem lesz lemaradás. Ime néhányan azok közül, akik megérdemlik a dícséretet:

A lakatosok közül Veres József, akit „öregnek” becéznek és Varga Sándor, a fiatalok példaképei. 24 nő végzi itt a forrasztást, és egyéb munkálataikat. Múltó partnereik a fér-

halad a szocialista versenymozgalom. Mint elmondották, az üzemi dolgozóknak mintegy 80 százaléka szervezett résztvevője a szocialista munkaversenynek, de a fennmaradó 20 százalék is tevékeny részt vállalt a közös feladatok elvégzésében.

Békés Attila

fiaknak. Közülük Szántó Mihályné, Pócsik Elemérné és Báta Júlia ugyancsak kiemelkednek. A kábelesek közül meg kell említeni Bozsó Frigyeszt, Péter Jánost, Gregus Andrást és Borza Lajost. Az erősáramú sok bűszkeségei Lívius Márton és Burghardt Imre. Az áramköri műszerészek precíz munkáját Pócsik Elemér, Illés Sándor, Lang György, Kóti József és Kenderesi Elemér, valamint a többiek végzik. Folyik az alközpont szerelése crossbar-rendszerrel. Ezt Koller György és munkatársai végzik. Néhány nappal ezelőtt költöztek ide a mechanikai és jelfogó munkálatakat végző dolgozók.

Egyszóval a zuglói központban a szerelők derekasan dolgoznak.

(Ráczalmási)

Újjaépítették 1945-ben

Havas, hideg este volt 1945. január 9-én, amikor erős robbanások rázták meg az újpesti házak ablakait. Az újpestiek másnap tudták meg, hogy a menekülő fasiszta erők a vasúti híd és a postaépület felrobbantásával „búcsúztak”.

Másnap a város felszabadult. A városparancsnok, Nyefedov Örnagy összehívta az intézmények vezetőit, és közölte, hogy minden szerv kezdje meg normális működését. A postahivatal vezetőjének pedig azt tanácsolta, hogy a felrobbantott postaépület újjaépítéséhez azonnal fogjon hozzá. Ehhez a munkához biztosítja a nyugodt munkakörülményeket, lehetőségeket. Ez a segítség bizonyult a leghatásosabbnak, mert a postahivatalban munkára jelentkező helybéli és a környéken lakó postások a városparancsnokságtól olyan „harasó” dokumentumot kaptak, amely a szabad közlekedést és a más közmunkáktól való mentességet biztosította. Segédmunkaerő bőven volt. Az építést Szabó Kálmán vállalkozó végezte. Ő a városparancsnok segítségével megszerezte a szükséges építési anyagot, biztosítva volt a szükséges fuvarszekér is.

Pénzügyi fedezetül a főpénztárban megmaradt mintegy 2 000 000 pengő szolgált, amelynek felhasználását a hivatalvezető a hivatalban ugyancsak munkára jelentke-

ző dr. Szörényi Ottó, Angyal-földön lakó postatanácsos egyetértésével határozta el. Később, a pesti oldal január 18-i felszabadulása után megalakult Postai Szervező Munkabizottság, a pénzfelhasználást jóváhagyta.

A nagy lelkesedéssel folyó munka másik legnagyobb támasza az MKP volt. Földes László, az újpesti pártbizottság első titkára, és az öt követő Andrási Gyula elvtársak révén jutott az építő kollektíva élelmiszerhez a kezdeti legnehezebb időkből.

Ahogyon fogyott és értéktelenedett a pénz, ugyanúgy haladt az építkezés. A nyár közepére az országban elsőként felépült a közepén — ahol a telefonközpont volt — a pincébe robbantott épület. Az újjaépített postaépület az MKP képviselőitében Halász Kálmán elvtárs, a Nemzeti Színház jelenlegi titkára adta át Újpest felszabadult népének.

A sok névtelen postás dolgozó között munkájával és lelkesedésével kitűnt Papp József akkori szaktársunk, aki később a néphadsereg ezredese lett, és az 1956-os ellenforradalomban a Köztársaságtér partház védelmében halt hősi halált. De méltánytalanok lennénk a hivatal vezetőjével Kadnár Jánossal is, ha nem említenénk meg, hogy a munkák motorja ő volt.

(Jankovich)

1945-ben születtek

Nem tudják, mi a háború, hiszen emlékeik erről nincsenek. A könyvek, filmek, idősebbek elbeszélései csak sejtetik a szörnyűségeket; de ők nem tudják, mit jelent rettenet, hogy a következő óra, perc a halált hozhatja. A félélem náluk csak az iskolai árukk emléke, gyermekkoruk csínytevéséért a büntetés városa, vagy az élet néhány apróbb izgalma. Nem tudják, mi az szegény ember fiának, lányának születni, s ezzel kizárni a tanulástól, és ne is tudják meg mindezeket soha.

A 72-es postahivatalban találkoztam velük. Egyébként hogy nével is bemutatam őket: Török Erzsébet brigádvezető, a levéltovábbítói osztályon, Nagy Margit segédtitkár, Hollósi Éva és Szendrei Péter pedig vonalkézelt. Külsőre különböznek egymástól. Az egyik csinosabb, mint a másik. Gyermekkoruk az ország más és más részén telt el, szülei foglalkozása is részben különböző, mégis nagyon hasonlóak. Ezt akkor vettem észre, amikor életükről beszélgettem velük, arról, hogyan alakult eddigi sorsuk, mi az örömük, melyek voltak fiatalságuk eddigi eredményei, s kérdeztem azt is, mi árnyékolja napjaikat.

Gyermekkoruk? Hasonló az 1945–55-ös évek munkáscsaládjainak nehéz napjaihoz, de szerető gondoskodásban és biztos fedélben volt részük. Nem jelentéktelen az otthonnak az állandósága, az, hogy nem zavarta őket lakásról lakásra a magas lakbér, vagy a kilakoltatás réme. Megtudtam azt is, hogy néhányuk közül három változtatott eddig családjukkal lakást, ketten azért, mert saját házukba költöztek, egyikük pedig jobbra cserélte fel a régét.

Voltak-e már életükben éhesek? — tudakolom. Rossz a kérdés, mert szinte egyszerű mondják nevetve — igen, most is azok vagyunk, mert már itt az ebédidő. Helyesbíték. Éheztek-e már? Azt nem. Vagy mégis. Szendrei Péteréknél egyszer — 1956 októberében — napokig kenyér sem volt.

Azán életük legszebb élményeiről beszélnek. Egy-egy nyaralás emléke, az ünnepek melege. Nagy Margit érettségijét tartja élete eddigi legnagyobb eseményének, s nem csoda,

Kitüntetések a nemzetközi nőnap alkalmából

A Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsa a nemzetközi nőnap alkalmából, március 6-án a nőmozgalomban kifejtett eredményes munkásságuk elismerésül kitüntetések adományozott. A kitüntetések Dobi István az Elnöki Tanács elnöke adta át.

Képünkön Kardos Lászlóné a Nyíregyháza 1. postahivatal hírlaposztályának vezetője átveszi a Munka Erdemrend ezüst fokozata kitüntetését.

A nemzetközi nőnap alkalmából szakmai és mozgalmi munkájuk elismeréseképpen a „Posta Kiváló Dolgozója” címet öv. Berta Mátyásné p. v. főell. (Bu-vi) Tápiógyörgye, Kaposvári Józsefné p. főell. (Bu-vi) Székesfehérvár, Erlaki Istvánné p. ell. Budapesti Ig., Bajkó Ferencné p. ell. Bp. 4. ph., dr. Káplán Istvánné főell. Helyközi, Witek Gyuláné ell. Soproni Ig., dr. Szabó Istvánné főell. Miskolci Ig., dr. Makrai Józsefné főell. Szakszerv., Kunkola Anna p. ell. Gelse ph.,

(Pécsi Ig.), Bödör Lászlóné v. főell. Táviróhivatal, Pólya Mária Szentes ph. (Szegedi Ig.), Kánya Istvánné p. ell. Hírlapiroda, Lukács Pálné főell. Csekkleszármoló Hiv., Rácz Béláné főmérnök, Vezérig., Kintses Lászlóné főell. Díjbeszedő Hivatal kapták.

Miniszteri dícséretben Kordás Ferencné főell. Budapesti Vidéki Ig., Fülöp Gyuláné p. ell. Bu-vi. Cegléd 1. ph., Reisinger Etelka főell. Bp. Ig. Bp. 85., Pál Lajosné p. ell. Budapesti Ig., Bp. 62., Pál Istvánné p. főellenőr, Budapesti Ig., Maritsa Katalin p. főell. (Helyközi Ig.), dr. Pethő Sándorné ell. Helyközi Ig., Teleki Lujza p. ell. Soproni Ig., Sümeg, Barbierik Lászlóné főell. Miskolc 10., Mihályi Józsefné s. ell. Szakszerv., Schumacher Mártonné p. alk. Apárhant (Pécsi Ig.), Madari Ferencné főell. Táviróhivatal, Böttykös Lászlóné p. s. ell. Táviróhivatal, Salgó Györgyné m. s. ell. Kecskemét ph. (Szegedi Ig.), Arnóti Jánosné főtan. Vezérig., Ács Ferencné főell. Vezérig., dr. Fa Gézné főell. Rádió és TV Műszaki Ig., Király Gézné főell. Debreceni Ig., Nagy Olga tanácsos, GAFÜ, öv. Szobolovszky Sándorné p. alk. Szoc. Hiv., Halmi Jenőné p. ell. Távb. Tudakozó Hivatal, Fabók Sándorné p. ell. Anyaghivatal, Nagy Zoltánné ell. Konnyár ph. (Debreceni Ig.) részesültek.

Vezérigazgatói elismerést: Kulcsár Mihályné p. ell. Vértesszőlős (Bu-vi), Bozó Béláné p. ell. (Bu-vi) Tatabánya, Szatmári Erzsébet szakkész. Erzsébet Távb. Üzem., Dezső Anna főellenőr, Rádió és TV. Műszaki Ig., Károlyi Béláné p. alk. Központi Járműtelep, Szabályár Erzsébet p. fel. Javítóüzem, Fábrián Teréz főellenőr, Kábelüzem, dr. Kapuy Edéné főmérnök Kísérleti Int.,

Az igazgatóságok területein pedig ezenkívül számosan részesültek soron kívüli előléptetésben is.

A kitüntetetteket szeretettel köszöntjük.

hiszen családjában ő az első, aki ilyen magas iskolai végzettséget szerzett. Török Erzsébet azt mondta el: milyen nagyszerű érzés volt, amikor első fizetését vitte szüleinek, Szendrei Péternek legnagyobb öröme akkor volt —, s látszott rajta, hogy nem udvariasság, hanem hivatástudat sugallja szavait —, amikor apja nyomdokain haladva ő is postás lett.

Milyenek hétköznapiak? Szinte tükörré a többi fiatalnak. Szeretik munkájukat és vezetőik az ő szorgalmukkal is elégedettek. Elmondták azt is, hogy bár gondos beosztással és szíves takarékoskoddal, de mindent megvehetnek maguknak, amit kívánnak. Tv még nincs otthonukban, de rádió már mindegyikük családjában szól, s Törökékhez, Nagyékhoz és Szendreiékhez új bútor is került. Rendszeresen járnak moziba és színházba, szeretnek táncolni, s beszélgetés közben egyszer váratlanul az kezdik panaszkodni, hogy miért nem jön Louis Armstrong hozzánk is, ha már Varsóban és Prágában vendégszerepel.

Terveznek. Török Erzsébet rövidesen férjhez megy és nászútra a Tátrába utaznak. Egyelőre a szülőknél laknak, de aztán jó lenne minél rövidebb idő alatt saját lakásba költözni. Nagy Margit felsőfokú technikumba készül, de a házasságra még várnia kell. A férj-jelölt ugyanis egyetemista, majd ha befejezi tanulmányait, Hollósi Éva postaforgalmi technikumba jár, azt akarja sikeresen befejezni, aztán sokat utazni. Minél több ország megismerésére vágyik. Szendrei Péter a „Szakma ifjú mestere” mozgalomban vesz részt és e címet akarja megszerezni. Továbbképzni majd magát, hogy szorgalmának és képességének megfelelő munkakörbe kerülhessen.

Aztán a jövőbe néztünk. Milyenek lesznek, ha húsz év múlva találkozunk ismét. Nagy nevetés. Az egyik kövér lesz, a másik ősz. Péterre, szegényre — a lányok szerint — a kopaszság sorsa vár. Komolyra fordították a szót. Ha sok fáradtság, gond, olykor még kudarc is vár rájuk, nem félnek a jövőtől. Dolgozni fognak és biztosak abban, hogy az ország felemelkedésével együtt jár a maguk életének szépülése is. Nem félnek a háborútól sem. Pontosabban: abban bízunk, sőt bizonyosak benne, hogy a béke fennmarad és erősödni fog.

A beszélgetésnek vége, sietnek vissza munkájukhoz és... ebédelni. Az időmoszlán hangosabban csapódik be mögöttük az ajtó, sokáig hangzik nevetésük, amint szaladnak, ugrálnak le a lépcsőn. Húszévesek.

VÁRAI EMIL

Bíráltunk - INTÉZKEDTEK

A Postás Dolgozó 1964. decemberi számában „Kenyérgond a VIG-on...” cím alatt bíráltuk az illetékeseket azért, mert a Postavezérigazgatóságon dolgozók szombati ebédjükhez nem tudták a szükséges kenyeret megvásárolni. Grandtner István, a Posta Szociális Hivatala helyettes vezetője levélben értesítette szerkesztőségünket intézkedéséről, amely szerint a szombati napokon a falatozó bezárása után is lehet az étteremben kenyeret vásárolni.

1965 februári számunkban „Egészségügyi és munkavédelmi szemlék...” cím alatt megírtuk, hogy mi látunk a Helyközi Távbeszélő Igazgatóság Paulay Ede utcai üzemében. Egy sor olyan problémát írtunk meg, amelynek megoldása helyileg is lehetséges, csupán nagyobb körültekintésre, öntevékenységre lenne szükség. Szarvas Sándor, a Helyközi Távbeszélő Igazgatóság vezetője bírálatunkat segítségnek tekintette, s közölte, hogy a hibák java részét már meg is szüntették. Így pl. a laboratóriumban szükséges villanyvezetési munkálatakat március 15-re befejezték. A mérőszobában a szükséges világításmerés után szinten rendezik a dolgozók világításra vonatkozó panaszát. Az ajtó elé felfüggesztették a függőnyt, a mosdókagylót rendszeresen tisztántartják. Ellenőrizték a mentőszekrényeket és kiegészítette tartalmukat. Intézkedtek, hogy a dukkozóban megfelelő gézmaszk álljon rendelkezésre.

Szarvas elvtárs leveléből érdemes szó szerint is idézni:

„Teljesen egyetérték — többek között — a cikknek azzal a megállapításával: — «De miért kell egyáltalán szólni ilyesmire?» A felsorolt hiányosságok legtöbbje olyan hanyagságok következménye, amelyek körültekintőbb gondnoki, illetve biztonsági megbízotti munka mellett elkerülhetők. Az érdekelték kellő figyelemztetést kaptak munkájuk megjavítására azzal, hogy a jövőben hasonló hanyagságok esetén fegyelmi felelősségrevonást alkalmaznak...”

Ami a látogatás hasznosságát illeti, úgy gondolom, az nemcsak a szakszervezeteknek, hanem a helyi szakszervezeti bizottságoknak is tanulságul szolgál, hiszen bármilyen munkavédelmi intézkedés, az előírások betartásának ellenőrzése legeredményesebben csak a társadalmi ellenőrzés útján valósulhat meg. Eppen ezért szükségesnek tartom, hogy évenként egyszer, a termelési tanácskozáson, az adott üzemenként munkás- és egészségvédelmi helyzetével önálló napirendi pontként foglalkozzanak...

Tehát az igazgatóság vezetője helyesen reagált, most már csak az szükséges, hogy az üzemi dolgozói is kövessék a vezető példáját.

B. Gy.